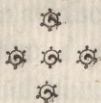

B. S. ALBINI
ACADEMICARUM
ANNOTATIONUM

LIBER QUARTUS.

*Continet anatomica , physiologica ,
pathologica.*

L E I D A E.

Apud J. & H. VERBEEK, Bibliopolas.

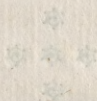
M D C C C L V I I I .

B. S. ALBINI
ACADEMICARUM
ANNOTATIONUM

LIBER QUARTUS

Continet anatomica, physiologica,

pathologica.

LEIDAE

Apud J. & H. VERBEK, Bibliopolas.

MDCCCLXXII

B. S. A. L. B. I. N. I.

ACADEMICARUM

ANNOTATIONUM

LIBER QUARTUS.

CAPUT I.

*Quomodo cranium crescendo accommodet se iis,
quae continet.*

Interiore in parte cranii sulci in ossè sunt
ramosi, quadam arbuscularum similitudine:
trunci potissimum duo, qui à foramini-
bus illis ossis multiformis, per quae arte-
riæ præcipuæ crassæ meningis penetrant, in fun-
do cranii incipiunt, indeque se per interiorem
partem ossis multiformis, squamosi, verticis, fron-
tis, occipitis, in ramos ab utraque parte spar-
gunt

gunt (*a*). Inhaerent iis arteriae illae; utpote quae in exteriorem membranae partem ductae eminent; locumque in sulcis illis inveniunt respondentem. Non ignotum hoc. Quomodo autem sulci illi orientur, aliter, atque natura declarare videtur, explicatum est. Sensim formare sibimet-ipsis eos arterias illas existimant; quae quum os proxime contingant, ut gutta cavet lapidem, non vi, quod ajunt, sed saepe cadendo; sic vestigia ossi imprimant, non vi, sed saepe pulsando. Palfynus docet, impressos esse pulsatione continua arteriarum, non solum quum ossa mollia adhuc essent, teneraque, sed etiam donec plenum incrementum adepta sint (*b*). Alii, duris demum insculpi (*c*). Singula non referam. Hoc tamen, vestigia me olim appellavisse in libro de ossibus corporis humani (*d*), primitiis illis meis; etiam impressa: ubi, quod referunt, in illa brevitate expressi verbis. Nunc certe explicabo, aut si cui hoc magis arriserit, emendabo.

Nonne

(*a*) Tabul. ossium human. III.
X Y.

chap. 4.

(*b*) Beschryving der beender.
II. verhand. 1. hoofdst. Et
anat. du corps hum. V. trait.

(*c*) Ut Haller. ad praelect. Boer-
haav. §. 304. c.
(*d*) §. 61.

Nonne enim formantur osse circum arterias sensim crescente? de quo Fischer inter alia prodidit, auditor meus ornatissimus (e). Ulmos videmus, moros, aliasque arbores, ubi viminibus, aut vinculis aliis nimis adstringuntur, in tumorem ab utraque vinculi parte attolli, sensim nascente ejus vestigio, eo quod crescens arbor à vinculo, ea parte, ne intumescat, impedita, juxta illud excrescit. Neque necesse est undique constringi: pressio continua sufficit, quam crescens arbor reprimere non valeat. Scamna videmus fixa humi arboribus apposita, à supercrescentibus prehendi. Ejusmodi Hamelli experimentum est in genere animali: os cum periosteo alae pulli columbini circumdedit filo argenteo: vigesimo die post os crassius non redditum eo in loco, ubi filum constringebat, sed multo crassius ab utraque ejus parte, supereminentibus orbiculis insignibus (f). Haec quidem praeter naturam eveniunt, admota quae superexcrescere cogat causa peregrina, eaque inanima, neque crescente ipsa: illustrare tamen possunt,

(e) Dissertat. de modo, quo ossa se vicinis accommodant partibus. Lugd. batav.

1743.

(f) Acad. roy. des scienc. ann. 1742. pag. 363.

sunt, quae fieri secundum naturam in nobis intelligo, certe videor mihi intelligere. Sulci, quibus crassae meningis arteriae inhaereant, in parvis embryonibus, ubi jam ossea natura, inveniuntur nulli: osse confirmatiore prima primum truncorum ramorumque majorum initia, qui progrediente aetate paulatim augentur, & veluti ramos emittunt, sensim ramosiores. Ut sensim arteriae magis magisque emineant, sic pariter cum iis crescente osse; neque superexcrecente, circumdari, atque ita sulcos illos formari, id naturam declarare puto; non, pulsu earum imprimi.

Argumento, ni fallor, esse potest hoc; quod sulci in cranio sunt, quibus vena nullâ comite arteriâ inhaeret. *Exempla sunt notissima; vestigia, & veluti femicanales magni, quibus sinus laterales (g), & qui supra processum falciformem est (h), insident; minora alia, quibus ejusmodi quoque insident sinus, tum qui in priori parte camerae cerebelli sunt (i), tum qui in summis ossibus petrosi (k). Haec in parvulis nulla, post oriuntur. Sinus, qui vena*

nae

(g) Tab. ossium hum. III. GHIK. (i) Ibid. L M N.

(h) Ibid. F.

(k) Ibid. O.

nae sunt, trunci in quos colliguntur venae encephali, vestigia micando non, puto, imprimunt; & vestigia tamen insignia oriuntur, aequae atque sulci illi, quibus micantes inhaerent arteriae; ut necessarium non sit ad micationem earum confugere: nisi modo quempiam illa movent, quae pro sinuum pulsatione ab egregiis hominibus disputata sunt.

Et quemadmodum arborprehendit, quae incussa, aut affixa firmiter; sic os quoque contigua sibiprehendit meningis vasa. Ulmo juniori baculus ligneus pollicaris clavo ferreo affixus haerebat: *ulmus brevi tempore ita superexcrevit, ut baculus non jam affixus videretur, sed defixus: quaratione saepe arboris partem quandam ab altera coalescente prehendi, Theophrastus tradit (1)*. In nonnullis villis nostris filum aereum à tintinnabulo, intus alicubi affixo, secundum rectam arborum seriem per annulos aereos arboribus infixos ducitur ad primum introitum, ut ab ingredi volentibus sonitu excitari qui intus sunt possint ad aperiendum: factum est, ut diuturnitate temporis supercrescentes arbores annulos filumque comprehenderint,

(1) *Histor. plantar. lib. V. cap. 3.*

derint, sic ut per ipfas filum arbores trajectum videretur. Sic, si quis lapidem, aut ejusmodi aliud aliquid arbori incusserit, excrefcente ea comprehensum occultari, ab eodem Theophrasto relatum est (m); sicuti etiam contigerit in oleastro, qui Megaris steterit in foro: succisa arbore ocreas reperi-
 tas intus esse, aliaque, ὁ ἐστὶν ἐν κοτίνῳ. ἔ ἀνετέθη τὸ πρῶτον ἐγκοιλιασθέντι (n); quod à Plinio sic explicatum, viros fortes affixisse arma, quae cortice ambiente aetas longa occultaverit (n). Ad quem modum os verticis in angulo illo, quò se ossi frontis, multiformi, & squamoso interferit, contiguam meningis arteriam in aliquibus majori ex parte, in aliis ex toto ambit, ut non sinus ibi sit, qui impressus videri possit; sed, ut in tabulis ossium exhibui (o), canalis, quem micantis arteriae ictus formare nequiverunt. A Winslowo annotatum fuerat, truncum ramumve arteriae aliquando canali perfecto contineri, perbrevis, inque corpore ossis verticis, ejus in angulo priore & eodem inferiore, intus locato (p): & à Monrone, animadvertisse se
 qui-

(m) Histor. plant. lib. V. cap. 3.

(n) Natural. hist. lib. XVI. cap. 39.

(o) Tab. III. Z.

(p) Exposit. anatom. trait. des os secs, §. 212. & de la teste,

g. quo. V. §. 25. (1)

quibusdam in craniis fulcos tam profundos, ut ab utroque latere os excreverit, donec arteriae ambitum pontis *ossei speciei* conjunxerit (*q*). Ex quo naturae opere intelligere licet, fulcos non imprimi, sed circum arterias crescente osse nasci, quod quum crescere circum eas perrexerit, ex *fulco* effecerit canalem: itaque non pulsu externo, mechanico illo, formari, sed crescendi vi interiore. Ac sic *semicanales* à natura perfici, exempla in cranio sunt manifesta. Ubi portio dicta dura ex canali communi nervorum auditus exiit, pergit per *semicanalem brevem* (*r*), postea illam partem aquaeductus Falloppii intrans, quae per tympanum decurrit. Semicanali illi portio dura inhaeret, ut cranii *fulcis* crassae meningis vasa: clauditur superinducta ea, cranium vestiente: sub qua paulatim supercrescente osse canalis fit, superstite primum nota, quae deinde & ipsa deletur. Ille, qui in fundo tympani auris *tensorem* tympani continet (*s*), provectoris aetatis homini magnam partem

(*q*) Anatom. of the human bones, part. II. pag. 97. edit. secund. 1732.

(*r*) Icones ossium foetus humani, tab. III. fig. 19. inter *f* & *g*.

(*s*) Tab. I. fig. 3. i.

canalis fuit (t). Praetereo alia, quae pertinere huc possint.

Sed fulci arteriarum crescunt cum ipso capite. Videatur hoc indicare, ab iis imprimi eos potius, quam à circumcrescente offe nasci; quippe qui crescentibus arteriis, ut crescant, ampliores reddi premendo possint; circumcrescere pergente offe, qua parte jam circumcreverit, non possint. Anne vero augere se crescendo fulci ipsi possunt? Cranio jam in unius offis speciem compacto, crescere pergit donec adoleverit, redditurque capacius. An credas ab encephalo extendi premendo? Sinus frontales in parvulis nulli, ex quo orti sunt, augescunt magis ac magis. An ibi caussa premendo extendens? *Sola hoc, ni fallor, fit crescendo ratione, & quadam naturae lege.*

Quid vero caussae est, quamobrem crescendo non reprimat potius os contiguas arterias venasque, quam circumcrescat? An arteriae subfulctu suo, venae plenitudine prohibent, ut reprimantur? Pressio continuata quid valeat, inter alia exempla indicare cranii pars illa videatur, quae encephalo & temporali musculo interposita. Te-

nuior

(t) Tab. muscul. XI. fig. 29. s.

nuior haec, solidior autem. Urgente ab altera parte encephalo, ab altera premente temporali, ne in crassitudinem crescat rariorem, impediri credas; itaque crescendo compingi, & solidari. Et micans arteria sufficiat ad reprimendum os lente crescens. At, quamvis turgens sanguine, facile tamen reprimenda vena. An igitur ruens per eam continue, & ab axi in omnem ambitum urgens sanguis satis valet? Sunt utique quae indicent, fieri, ut ubi os minus reprimatur à vasis permeantibus, increseat magis, comprimatur quae satis non reprimant, & denique debeat. Numerosa ex vasculis illis minutis, quae poros ossium ingrediuntur, paulatim cum poris illis delentur. His majora foraminula ossium verticis, quibus non longe à sutura sagittali & à lambdoidea praedita sunt (u), ea credas ab arteriis & venis majoribus, quae penetrant, aperta seruari diutius: longiore aetate contractiora, frequenter, deletis vasis, ossi opplentur. His multo majora foramina ossis occipitis, per quae venae vertebrales penetrant (v), non raro aut contractiora inveniuntur, aut etiam nulla. Causa, cur sen-

(u) *Tab. ossium hum. I. N. & III. P.* (v) *Ibid. tab. II. fig. 1. W.*

(u) *Tab. ossium hum. I. N. & III. P.* (v) *Ibid. tab. II. fig. 1. W.*

T. III. *Tab. ossium hum. I. N. & III. P.* B 2 *Tab. ossium hum. I. N. & III. P.*

sim se contraxerint, fuerit haec, quod sanguine, qui ex encephalo venit, è sinibus lateralibus in proximas vertebralibus jugulares internas, utpote tam capaces, facile affatimque ruente, minore impetu feratur in vertebrales, minusque reprimat os sensim increfcens, sensim angustans foramina, & ad postremum cum venis delens.

Ut vasis crassae meningis, sic encephalo cranium sensim se circumcirca accommodat. In parvulo continet laxè, tantummodo in univèrsum accommodatum, ossibus partim non conjunctis inter se, partim cohaerentibus cartilagine molli & flexibili, nonnullis flexibilibus & ipsis. Ubi deinde crescendo firmiora reddita magis cohaerent, ubi jam in capitis os (sic cum Galeno (w) cranium appello) compacta, tunc accommodata accuratius. Quanquam autem encephalo cranium respondet, non tamen respondet examussim, eo quod quae interest crassa meninx congruentiam perficit. Sic cerebro, sic cerebello cum medulla oblongata, sua cuique respondet camera: hemisphaeris, quosque vocant lobos, processibus enteroideis, respondet cranii forma: continuitati nervorum opticorum (x),

(w) De ossib. ad tyron.

(x) Tab. ossium hum. III. T.

indeque procedentibus nervis illis, vestigium: carotidibus arteriis vestigia à lateribus sellae equinae (*y*), & lunulae in processibus clinoidis anterioribus (*z*); aliaque. An vero encephalus os cogit reprimendo, efficitque ut circumcrescendo se accommodet, non comprimatur? Certe mollis est, & tener: neque videatur per vasa meningis tenuis, perque exilia corticis actus humor sufficere ad reprimendum. Attamen encephalus dum crescit, urgeat conceptaculum, quod implet. Equidem considerandum esse puto, anne quaedam, ultra quam non sapiamus, naturae lex sit, qua fiat, ut vi interiore crescente cranio, pariterque cum eo crescentibus iis quibus impletum est, cranium se accommodet, aptaque inter se crescere pergant donec adoleverint, pressionem temperante natura.

(*y*) Ibid. *β*.

(*z*) Ibid. *γ*.

CAPUT II.

De aure humana interiore.

Post pulcras illas Verneyi, post Valsalvae, aliorumque nonnullorum icones, supervacaneum fuerit auris protulisse novas. Memini autem, quum cognoscere ex iis quae exstabant cuperem, quam minime potuerim partium situm, seriemque continuatam. Quam rem aliorum quoque studia retardare persuadebar, & conquerentes audiveram. Itaque capere reddendi consilium, & iconibus quidem paucis, quae aliae post alias sequentes, & veluti continuatae, situm seriemque perspicue exhibeant. Postquam persecutus in adultis eram, inque junioribus, & puerulis, magis idoneum puerulum esse credidi; quippe quum praeter unum porum acusticum, processumque, si velis, mammillarem, reliqua satis plene formata ei sint, & ad eruendum necesse non sit os tam multum rescindere; quod si fiat, res, formam non parum immutatam, minus sit evidens. Quum tamen etiam in puerulis aut detrahendum

hendum aliquid pro re nata sit, aut rescindendum, quantum necesse fuit, tantum detractum, rescisumve, neque plus. Sex icones tabulae primae ab exterioribus partibus incipientes, terminantur in intima aure. Secundae sex, ab interioribus partibus initio facto, ad intimam, ubi primae desinunt, pertinent. Omnes in eodem osse, eodemque positu. Musculos praeterii, eo quod in tabulis musculorum jam descripti (a); in quibus etiam tubae Eustachianae pars magna (b). Caetera, quae desiderare quis posset, icones poscerent separatas: hic seriem praesertim tradere volui, eaque opportunitate res non vulgariter reddere, & emendatius. Describendi & verbis veluti pingendi labori supersedeo; quippe quum, quod non ita facile intelligeret, fere inutilis futurus sit, & sufficere index quidam plenior possit, quo duce icones studiosus inspiciat. Noscendi igitur cupidum ad eas relego, indicemque, cui, quae praeterea habui addere, inserui.

C A P U T

(a) Tab. XI. fig. 28. 29. 30.

(b) Ibid. fig. 29.

31. 32. 33. 34.

CAPUT. III.

*De vasis deferentibus, vesiculis seminalibus,
emissariis quibus ad urethram pertinent,
ostiolis in capite gallinaginis.*

Edituro mihi icones, quas inter veteres meas reperi, explicatio paulo plenior haec adjungenda visa est.

Graevius, qui de his diligentius scripsit quam priores, vasa deferentia angusto exitu in principio vesicularum seminalium terminari, in collo quod vocat, quo ad urethram pertineant (*a*). Contra eum Swammerdamus pro Hornio scribens, affirmat contrarium; nempe in hominibus vesiculas seminales in deferentia exitum habere, & ad urethram haec pertinere sola (*b*). Certe, fabrica si spectetur, deferens se ad postremum conjungit cum vesicula, & quidem ante conjunctionem sensim se coarctant, inque ipsa conjunctione confluunt in unum, ex quo natus canalis communis

(*a*) De viror. organ. generat.
pag. 87. & 89. Et indic.
tab. VI. CC & DD. Et part.

genital. defens. pag. 27.
(*b*) Miracul. natur. cap. I.
pag. 10.

munis ad urethram pertinet : & ubi se conjungunt, ibi deferens vesicula angustius inveni, ut majorem etiam partem ad canalem communem efficiendum haec conferret; ut in iconibus Graffii (c). Earum habitus indicat, descriptas esse ex inflatis & exsiccatis, quae nimirum servabat (d). Expressi plenius, modice inflata, neque exsiccata (e): conatusque sum curare, ut rem icones melius referant, quam quae à Clarckio prolata (f).

Vas deferens extremum interiori lateri vesiculae seminalis adiacens, ubi confluit cum ea, ita contingit, ut *angulum cum ea efficiat nullum* (g). Contra apud Lealem; ubi deferens à vesicula plurimum distans, in fine recurvat se, ut cum vesicula conveniens *angulum efficiat, etiam recto majorem* (h); de quo meminerat (i). Diduxit autem, & distraxit, plurimumque immutavit, reddiditque deterius, quod Graffius antea melius (k).

Eadem

(c) De viror. organ. tab. VI. fig. 1. & 2.

(d) Ibid. pag. 39.

(e) Tab. III. fig. 1. & 2.

(f) Philosoph. transact. n. 35. Et phil. trans. abridg. by Lowthorp, vol. III. plat.

4. fig. 51.

(g) Tab. III. fig. 1. & 2. d e.

(h) De partib. fermen conficiunt. fig. 2. DC.

(i) Ibid. pag. 38. 39.

(k) De viror. organ. gener. tab. VI. fig. 1. & 2.

Eadem aut tunc demum confluunt in unum, postquam prostatam subierunt (l), mox in canaliculum ad urethram pertinentem desinentia: aut confluunt citius (m), minus coarctata; communisque pars amplior, & longior, sensim coarctata in canaliculum eodem modo desinit.

(Semen per deferens ad vesiculam feminalem deferatur, nec ne deferatur, controversum est. Graffius, eam esse vesicularum rationem, ut semen per deferentia affluens, exitum in urethra claudente caruncula, non possit non in vesiculas penetrare: neque difficilius ex deferentibus penetrare in eas, quam urethram. Declarare experimentum: si deferens infletur, aut impellatur liquor, vesiculam distendi priusquam quicquam per exitum in urethra erumpat (n); quod à Clarckio confirmatum (o). Contra eos Swammerdamus, nullum vasa deferentia cum vesiculis commercium habere: elevare experimentum, afferreque aliud, nempe perforata extrema vesicula, si liquor per foramen illud impellatur,

vas

(l) Tab. III. fig. 1. & 2. d e
dextr.

(m) Ibid. f.

(n) De viror. organ. pag. 95. &
88.

(o) Philosoph. transact. n. 35.
Et philos. transf. abridg. by
Lowthorp, vol. III. part. 1.
chap. 4. 99.

vas deferens expleri antea, quam per ostium in urethra liquor exeat (*p*). Respondit Graſius; fieri hoc poſſe, ſed partium ſtructuram omnino contrarium docere, atque afferat (*q*). Partium conſtructio fieri poſſe docet, quod experimenta oſtendunt; nimirum, ut ſemen per deferens adveniens in *veſiculam ſeminalem* penetret, ut ex *veſicula* penetret in deferens, oſtio, quo commune emiſſarium ad urethram pertinet, minus facile emittente. Indicare autem res poteſt, potius ex deferente in *veſiculam*, utpote conceptaculum, penetraturum, quam ex conceptaculo illo in deferens, teſtem verſus, unde certe advenit. Neque negabimus fieri poſſe, ut ſemen per vas deferens ad *veſiculam ſecundum naturam* deferatur, & tamen in re venerea per eandem viam ex *veſicula* emittatur. An vero hoc, quod fieri poteſt, fieri, & ex naturae quidem inſtituto fieri, conſtat?

Ad emiſſionem ſeminis quod attinet, certe qui conſideraverit, quomodo extremum deferens & *veſicula ſecundum ſe* invicem porrecta ſunt, quomodo

(*p*) Mirac. natur. cap. 1. pag. 10. (*q*) Part. genital. defens. pag. 28.

modo ad postremum confluant in unum, communemque in canalem desinant, inde porro porrectum usque ad urethram; is, ni fallor, facile existimet, ostendere fabricam, factam esse ad liquorem neque ex sola vesicula feminali, neque ex solo vase deferente, sed ex utroque per emissarium commune emittendum. Quod à Swammerdamo indicatum (r).

Quae diximus emissaria vesiculis & deferentibus communia, dextrum videlicet & sinistrum, de iis Graevius, aditum ex altero ad alterum non esse, inque suum quodque foramen desinere, sic ut è dextra parte veniens semen, cum illo quod è sinistra, in iis non commisceatur, sed, ut è diversis partibus veniat, sic quoque diversis in locis emittatur (s). Vesicularum quod vocat collum interstitio membraneo in partem dextram & sinistram dividi vult (t); ab exsiccatis fortasse deceptus. Exsiccatione emissaria, ut deferentia, qua sese contingunt inter se, coagmentantur coalescuntque, oriturque membranae intermediae species,

(r) Mirac. natur. cap. 1. pag. 70.

(s) De viror. organ. pag. 89. &

indic. tab. VI. fig. 1. D D.

(t) Ibid. pag. 90. & indic. tab.

VI. fig. 1. D D.

cies, ut refert icon (n). Leal autem, conjungere se emissaria, & confluere in unum commune, ad carunculam in urethra pertinens, ibique emittens quod ex utraque parte veniat semen, dextra & sinistra (v). Cui, quoniam Graffum confidenter reprehendit, plus fidei Boerhavius tribuerit, iconem ejus secundam sequens, verbisque exscribens in institutionibus medicis, iterum, tertioque editis (w). Certe canales toti distincti sunt duo, ut à Clarckio cum Lowero (x) animadvertum est, & ab Heistero (y). Qui canales à principio, ubi una cum vesiculis deferentibusqueurgent, modice distincti, conveniunt angulo valde acuto, ac deinde se contingentes inter se, in urethram suam quisque exitum habet (z). Contractâ urethrâ vesiculas cum ea cumque vesica per vasa deferentia inflavi: deinde sectione investigavi emissaria illa usque ad urethram; qua opera, si qua-

CON-

(u) Ibid. tab. VI. fig. 2. inter D & D.

(v) De partib. semen confic. pag. 42. & indic. fig. 2. A.

(w) Ann. 1713. & 1720. §. 648.

(x) Philosoph. transact. n. 35.

Et philos. transf. abridg. by Lowthorp, vol. III. part. 1. chap. 4. 99. plat. 4. fig. 51. c.c.

(y) Comp. anat. n. 27. *

(z) Tab. III. fig. 2. & 3. g. ii. m. m.

conjunctio esset, vitiaffem, erupissetque flatus, totaque res irrita fuisset.

Quid vero adducere Lealem potuit ad tradendum non modo, sed icone etiam exhibendum, quod non est? emissarium commune, per quod semen tum è dextra tum è sinistra parte veniens in urethram penetret? Quid? praesertim Grasio acutius cernere sibi sumentem? An, ubi emissaria contingunt se inter se, penitus ad urethram usque scrutatus non est, unumque commune, idque majus, effici è duobus putavit, animadversoque in caruncula urethrae ostio illo majore, quod in medio est, communis illud canalis exitum esse? Quod quidem ostium majus adeo in multis conspicuum inveni, ut in Cowperi iconibus (a), quum de eo nihil moneat, videri possit pictor, describendo quod cernebat, notasse.

Morgagnus deinde, compressis vesiculis feminalibus, semen non ex lateralibus modo, quae sunt emissariorum exitus, sed etiam ex medio illo majore carunculae foramine erupisse (b). Itaque Boerhavius in institutionibus denuo editis, retento
Lea-

(a) Glandular. quarund. descript. (b) Adversar. an. IV. anim. 3.
tab. I. & III. fig. 1.

Lealis dogmate, unum canalem emissorium in urethram patere, qui, quod addidit, medius, & unus, inter alios binos longe minores, & altiores, ab utroque ejus latere appositos locetur; ut ita per tria distincta oscula, sicuti Morgagno accidit, seminalis humor hic expellatur (γ). Morgagnus autem addiderat, ductus feminales cum sinu, cujus medium illud foramen ostium est, perraro communicare. Equidem quoties intacta integraque caruncula, sinuque quem continet, emissariisque, vel semen è vesiculis deferentibusque expressi, vel lac per deferentia impulsus expuli, quod ad vesiculam deferensque, è quibus expressi expulive, pertinebat ostiolum, id emisit; foramen medium non emisit: evenitque ut Graffius tradidit (δ), ut quum in deferens dextrum impellerem, è dextro ostiolo exsiliret; quum in sinistrum, è sinistro.

In summa igitur, vas deferens toto latere interiore vesiculae seminalis decurrens (ε), sensim se in ejusmodi vesiculae speciem dilatat (?); quae feminalem contingens, cum eaque connexa, in fine coarctat se, conjungitque (η), inque unum confluit

(γ) Ann. 1734. §. 648.

(δ) De viror. organ. pag. 91.

(ε) Tab. III. fig. 1. c d.

(?) Ibid. d.

(η) Ibid. fig. 1. & 2. f. & fig.

2. h.

fluit cum feminali, & ipsa ea parte contractiore: ex quo nata pars communis (9), sensim contractior, definit in emissarium (1), canalem ad urethram pertinentem. Quum vesica & urethra vesiculaeque feminales ac vasa deferentia modice distenta sunt, tunc emissaria à principio aliquantum disjuncta, conveniunt angulo admodum acuto, post contingentia se inter se (4). Propriusque utriusque exitus est in urethra, ostiolo contractiore (*); quorum alterum à dextra carunculae parte est, alterum à sinistra, ibi ubi capitis gallinaginis pars rostro respondens ab ipso capite, hoc est caruncula, incipit procedere. Et semen ex vase deferente in vesiculam feminalem, inque commune emissarium, in quod desinunt, penetrare posse, fabrica concedit. Ubi vero emittendum non est, recipere facilius vesiculam capaciore existimes, quam exitus contractior emissarii communis exire sinat. Et, sive velimus, vesiculas feminales, quem continent humorem, per deferentia accepisse, sive in ipsis generatum vesiculis esse, sive velimus utrumque, fabricam haud difficulter inducimur ad existimandum,

(9) Tab. III. fig. 2. f. h.

(*) Ibid. fig. 3. m. m.

(4) Ibid. g. i.

dum, feminalem venerea in re humorem tum ex vesicula, tum ex deferente per commune his emissarium ab utraque parte, dextra & sinistra, erumpere.

De carunculae foramine tertio, sinuque, cuius ostium est, à Morgagno egregie, pro more, descriptis (λ), addo hoc; inter ostendendum inflare solitum me fuisse, fistula non longule à foramine admota, sic tamen, ut non contingeret; eoque distento sinu, distentam carunculam fuisse vesiculae membranæ specie (μ).

Caruncula in urethrae principio eminet, quod ubi distentum, capacius est, inde sensim contractius (ν).

Prostata principium illud continet, una cum extremis vasibus deferentibus, proximaque parte vesicularum feminalium, cumque emissariis ad urethram pertinentibus (ξ).

CAPUT

(λ) Advers. anat. IV. anim. 3.

(μ) Tab. III. fig. 3. o.

(ν) Ibid. fig. 2. n. & fig. 3. A.

(ξ) Ibid. confer fig. 1. g. cum fig. 2. n. f. g. h. i.

CAPUT IV.

De cephalopharyngeo quodam musculo.

Musculorum memorabiles nonnullas varietates historiae eorum adjeci; praeter quas persequi, quas viderim, res fuerit nimis proluxa. Fortasse autem non displicuerit earum rerum amatoribus notabilior quaedam in musculis pharyngis post editam historiam à me reperta. Parum refert, si ve velis musculus separatum dicere, si ve stylopharyngeo adjunctam partem. Oriens à basi cranii juxta latus pharyngis, demittensque se sub ejus constrictore superiore, deinde adjungebat stylopharyngei parti posteriori, cum eo desinens (a). Ex acuto sensim plenior, & latior. Tendineus primum (b); ubi se adjuncturus erat, inde carneus (c), & extenuatus.

CAPUT

(a) Tab. V. fig. 5. a b c.

(b) Ibid. a.

(c) Ibid. b.

CAPUT V.

De musculo subcrurali.

In priori parte ossis femoris musculum inveni, ad membranam, quae articulum genu continet, pertinentem (a). Oriebatur à femore infra longitudinem ejus mediam (b): latescensque exhibat in caudas duas (c), quae divergentes, inque tenuem tendinem versae (d), membranae se illi innectebant, ab utroque patellae latere. Venter non continuus, sed in fasciculos, tanquam in *plura capita, divisus*. In aliis autem aliisque alio atque alio modo conformatus. An datus ad membranam, ea parte laxam, attrahendam, quando flexum genu extendimus? An ad superincumbentem cruralem pertinere existimabimus, à quo separatus veluti aberret?

CAPUT

(a) Tab. V. fig. 4. a b b c c.

(c) Ibid. b. b.

(b) Ibid. a.

(d) Ibid. c. c.

D 2

CAPUTA VI.

De extensore brevi digitorum manus.

Memorabilior alius, quo natura pedem imitata est, extensor digitorum manus brevis. In procero robustoque homine reperi, ad solum autem digitum medium pertinentem (a). Oriebatur ex canale illo, per quem se à cubito ad manum tendines extensoris communis digitorum demittunt: perque manus dorsum porrectus, tendinem suum (b) tendini extensoris communis (c) juxta principium digiti medii à parte indicis adjungebat, eo modo, quo extensor digitorum brevis in pede. Exilis, satisque latus, & ex angusto sensim aliquantum plenior & latior, dein rursus tenuior & angustior; ventre longo, carne pallida, tendine tenui, angusto, longo.

Post in alio quoque in utraque manu occurrit, qui tendine ad postremum extenuato exilique pertinebat ad indicis principium, sub cujus tendinibus

(a) Tab. V. fig. 3. a b. (b) Ibid. b. (c) Ibid. c.

bus extendentium musculorum, in membranis, quae sunt circa articulum indicis cum metacarpo, evanescebat, extrema parte in membraneam tenuitatem insigniter dilatata. Sinister dextro major.

CAPUT VII.

De tendinis ortu.

Ex carne musculi tendo quomodo oriatur, principiaque illa quomodo componantur, sic ut tendo ex iis fiat, de eo scripsi in historia musculorum (a). Non alienum fuerit, icone, quod scripsi, exhibere (b). Tendo est peronei longi hominis adulti, à carne subtiliter & accurate separatus, & in humore explicatus. Expressa quoque membrana cellulosa è trunco tendinis nascens (c): in ramis ramulisque non expressa, ne obscuraret.

CAPUT

(a) Lib. I. cap. I.

(b) Tab. V. fig. 2.

(c) Ibid. 2.

CAPUT VIII.

De arteriae membranis, & vasis.

De constructione arteriae laudatiora erant, quae Willifius protulit, ex quo, & ex Vieuffensio Boerhavius sumserat, adjectis Ruyschii nonnullis (a). Quae quum ad anatomen tractandam admotus, in arteria humana quaererem, alia quidem respondebant, alia autem non. Quae tunc animadverti, postea saepius confirmata, eorum iconem nunc exhibeo (b), ex eadem illa arteria descriptam, quam auditoribus inde quotannis ostendi, quum fabricam exposui. Expositionem illam adjungere, id mihi licere credidi, quamvis contineat, de quibus viri praestantes, de quorum laude nihil detraxerim, post meminerunt. Praemittere hic possum quae Swietenus, nunc archiater caesareus dignissimus, in dissertatione sua inaugurali, quum institutionibus meis interfuisset, intermixtis aliis anno memoraverat quinto & vigesimo. *Arteriam ambit tunica externa satis tenuis, fortis tamen, à vicinis locis oriunda;*

(a) Institut. med. §. 132.

(b) Tab. V. fig. 1.

oriunda; haec ambit arteriam & vicinis nectit; sub hac distribuuntur vasa arteriosa & venosa satis multa, quae in initio aortae oriuntur à coronariis, in aliis à vicinis locis vel ipso tronco, ita ut ubique non sint coronariarum propagines, docuerunt enim injectiones in arteriam emulgentem factae, ipsam arteriae substantiam fuisse repletam, & in multis aliis locis idem docuerunt similia experimenta: distribuuntur haec vasa in tunica cellulosa Ruyschii, quae subtilissima est & facile dilatabilis, & lene atque tenue oleum continet: --- haec tunica apparet, si levi vulnuscule tunicae externae inflicto flatus adigatur, in eadem tunica forte haerent glandulae miliares, parvulae & depressae, quales descripsit Willisus in pharmaceutice rationali, qui illas in aorta bovina se vidisse affirmat; alii tamen clari viri in illas inquirentes, non adeo obvias invenerunt: --- his subjacet crassa & robusta congeries fibrarum orbicularium albicantium, quae in homine & animalibus majoribus in plurima strata possunt dividi, si suspensa manu acutissimae lanceolae cuspide secantur. Hae fibrae fere totam arteriae molem constituunt & tenacitatem; his fibris circularibus interne ad faciem concavam in brutis majoribus applicantur fibrae tenues, debiles, paucae, longitudinales, quas primus Willisus demon-

monstravit, sed in homine vix possunt videri, licet hoc saepe tentaverint celeberrimi hoc tempore in anatomico viri. ---- Ultimo tunica tenuissima, politissima & tenuissima accurate adhaeret toti faciei internae arteriae, & illi adeo arcte nequitur, ut nunquam integre separari possit (c). Hactenus dissertatio.

Arteriam praesertim aortam & pulmonarem, quoniam majores sunt, ad fabricam ostendendam adhibueram. Earum corpus fit ex tunica musculo-fa, cui interna adjuncta, & quaedam nervea in cellulofam exeuns.

Musculo-fa crassissima (d), ex fibris constans firmis durisque, flexibilibus tamen, dense compactis inter se, colore ad luteolum vergente; quae neque carneis musculorum similes sunt, neque tendineis. Omnes forma circulari. Circularem ductum ostendunt: integros, plenosque circulos non ostendunt; ut de musculo-fa intestinorum annotatum est (e). Divisi in multas veluti tunicas. Sex exhibitae (f), quot separaveram: potui autem plures detrahere. Exteriores rariores, sequentes den-

(c) Dissert. inaug. de arteriae
fabr. & efficac. Lugd. bat.
1725. §. 4.

(d) Tab. V. fig. 1. a.

(e) C. B. Albini nov. ten. hom.
intest. descript. §. 7.

(f) Tab. V. fig. 1. b. c. d. e. i. m.

densiores. Haec musculosa robur conciliat arteriae, & contrahendi facultatem.

Vestit eam ex interiore parte interna (*g*), tenuis, densa, stricte adhaerens; in qua vix, nisi sparsim, aliquid fibrae simile internoscas, & in ea quidem parte, quae musculosae adhaeserat, separando relictum. Ex interiore parte, qua capacitatem arteriae spectat, aequabilis & laevis, ni quid natura vitiaverit. Canalis capacitatem proprie efficit, apta quae sanguinem contineat, & libere facileque rucere sinat.

Musculosae ab exteriori parte membrana quaedam adhaeret (*h*), continens eam: tenuis, densa, alba, firma, dilatabilis, cellulosa condensatio. Ea nervosa appellari potest, perficiens ab ea parte arteriam, & firmans. Ex densitate illa laxat se in exteriorem partem (*i*), vocaturque cellulosa, facile dilatabilis, facileque concidens; de qua Ruyfchius meminerat (*k*): eaque cum proximis quibusque partibus arteria connectitur; atque ita quidem, ut tum in loco retineatur suo, tum obsequente

(*g*) Ibid. q.

(*h*) Ibid. n.

(*i*) Ibid. o. pp.

(*k*) Thef. VI. pag. 10. n°. XI.
not. I.

quente lubrica cellulosa cedat, & restituat se melius. Ubi vero parca, ibi stricte adnectit. Communis arteriae partibusque vicinis. In pinguibus, ut alibi, pingui distenta: in emaciatis referta humore subpingui, lubrica tota, nec sustinens sese: in hydrope latice referta aquoso: in emphysemate distentam vidi spiritu quodam aëreo. Sic, si vacuum à pingui inflas, turget distenta: in aquam coniecta explicat se, imbibens eam, speciemque lanae aliqujus referens.

Accedit tunica, quam vocant externam, cellulosa superinducta, cum eaque conjuncta. Accedit, qua parte aorta & pulmonaris cum ramis suis intra capacitatem pericardii eminent: ibi enim involucro *vestiuntur* externo, quod *cordis tunicae* externae & pericardio continuatum, terminat arterias, nec finit esse nudas. Accedit ad aortam, qua parte secundum spinam porrecta jacet; & ad iliacas, in quas aorta desinit: ibi autem totam non complectitur arteriam, tantummodo à priori parte superinducta. In thorace pleura est, in abdomine peritonaeum. Nimirum capacitatem thoracis & abdominis hae membranae proprie efficiunt, circumpositis partibus quibuscunque, qua illae ad
capa-

capacitatem pertinent, superinductae: inter quas partes aorta est, cum iliacis. Ejus involucri Willifius meminit (*l*), & Heisterus (*m*); qui tunicas arteriae ex aorta descripserunt. Quae vero arteriae intra capacitatem quandam membrana vestitam non eminent, quaeque ad ejusmodi membranam non pertinent, ad eas nullum etiam ejusmodi involucri externum accedere, hoc inter fecandum non animadvertisse exercitatos homines, vix credas. Quoniam illud autem tantummodo certis quibusdam in locis animadvertitur, Monro, nec dissentio, rationem ejus, ubi de tunicis arteriarum generaliter agitur, non habendam esse putat (*n*).

Caeteroquin quo dictum modo non trunci solum in universum constructi sunt, sed etiam rami magni, minoresque, & valde parvi, quorum modo parvitas inquirenti non obstitit. Quid vero certae quaedam arteriae differant, hujus instituti non est persequi.

Et de vasis arteriae haec pauca. Accipere arteriam

(*l*) Pharmac. ration. sect. VI.
cap. 3.

(*m*) Compend. anat. not. 63.

(*n*) Medic. essays and observ.
by a societ. of Edinburgh
vol. II. art. 16.

riam arteriolas venulasque à coronariis, & ab aorta cavaque, earumque ramis; ut Willisius jam tradidit (o). In principio aortae & pulmonaris invenisse me sanguine turgentes, praesertim in sanguineis, maximeque in strangulatis: eoque modo in aliis quoque arteriis majoribus comparuisse. Excisso rene, rescisso brachio, aliove membro, quum truncos vasorum implevi, vascula parva impleta circum eos fuisse.

Glandulas quod referat, in arteria humana inveni nihil. Fibras per longitudinem jacentes non vidi, ut neque Morgagnus satis manifestas (p). Hallerus nuper, inter musculosam intimamque arteriae esse telam cellulofam, ut sit inter omnes membranas *dissimiles inter se*; quae *cellulosa arteriae auctoritatem habeat ab B. Siegfried Albino, apud Wesselingium in dissertatione de arteriis hominis, pagina X. (q)*. In specimine illo inaugurali (r) tunica cellulosa, in quam nervosa ab exteriori parte exit, describitur; de alia quadam, quae inter musculosam intimamque fit, omnino nihil. Monendum de eo putavi, quoniam ejusmodi *dissertationes*

(o) Pharmac. ration. sect. VI.
cap. 3.

(p) Advers. an. II. anim. 38.

(q) Elem. physiol. tom. I. lib. 2.
sect. 1. §. 8.

(r) Lugd. batav. a. 1747.

tiones inauguales fere tantummodo paucorum in manibus sunt: in repositoio academico nostro cum caeteris servatur. A Monrone traditum erat, incipiente putrefactione tunica interna quum decesserit, cellulofam materiam, qua cum musculo-
sa connectatur, cerni (s).

Constructionem, naturamque partium investigaturus, arteriam integram adhibui, quam nihil vitiaverat; aut aliquandiu detentam in aqua pura, saepe renovata, sic ut tantummodo aliquantum emolliretur, & laxaretur, neque corrumperetur. Ubi autem expectavi donec putrefieri inciperet, tunicae decesserunt facilius, & separatae sunt; quod de interna à Monrone quoque in egregia expositione sua annotatum est (s). Quibus immutetur, ea adminicula fugi; ut Willisii, qui fervidae aliquoties immerfit (t); & Vieussensii, quum vel exsiccavit, vel maceravit aqua diutius (u).

C A P U T

(s) Medic. essays and observ.
by a societ. of Edinburgh.
voll. II. artic. 16.

cap. 3.

(u) Nov. vafor. corp. hum. syst.
pag. 79. 84.

(t) Pharmac. ration. Sect. VI.

CAPUT IX.

*Ad tabulam vasis chyli ferri cum vena azyga,
arteriis intercostalibus, aliisque vicinis
partibus.*

Nonnulla, quae ad tabulam illam nuper editam pertinent, quum locum in ea commodum non invenirent, hic inferi posse putavi.

Ad iconem I.

Vas hoc chyli ferum inter tot alia, quae vidi, idoneum visum est, quod proponatur. Descriptum ex homine robusto, staturae justae, integra sanitate strangulato. Varietates autem non paucas in corporibus humanis inveni; nonnullas etiam notabiliores.

A vasis lacteis & lymphaticis, tanquam radiculis, radices oriebantur duae a. b, quarum dextra major. Adscendebant inter duo capita magna diaphragmatis O. P, post aortam: unde dextra corpori

pori vertebrae quintae lumborum imaeque dorsi à dextra parte adjacebat, non longe à medio: sinistra secundum dextram. Supra inferiorem partem corporis dorsi secundae confluebant in vas unum *c*, quod chyli ferum appellamus. Hoc modice flexuosum fursum pergebat, primum priorem partem corporum vertebrarum oblique sensimque petens, ac deinde secundum mediam maxime spinam procedens usque ad octavam dorsi vertebrae: inde sinistrorsum, porro secundum spinam primum, dein longum colli *D*; cujus denique marginem externum secabat è regione medii corporis colli primae: ibi autem de rectiore cursu deflectens curvabat se sinistrorsum *d*, eandemque in partem descendens secundum scalenum priorem *E*, subibat venam jugularem internam, pertinebatque ad posteriorem partem subclaviae sinistrae, mox infra valvulas, quae jugularem ab ea determinant. Atque ibi loci inferebat se ei, desinens in ostiolum quadam valvulae specie instructum *e*. Humor è vase chyliifero impulsus per ostiolum penetrabat facile in venam: ex vena in chyli ferum aut non penetrabat, aut aegre. Radices *a. b* per intervalla contractiores. Ab iis chyli ferum angustius, circa
supe-

superiora aliquanto capacius, circa collum per intervalla modice contractius, ubi se recurvaverat capacius, ad postremum contractius. Sinistrae parti azygae adjacens, maximam partem post aortam delitescbat: supra post stomachum. Circa octavam dorsi vertebrae accipiebat vas lymphaticum *f*, tanquam glomere vasorum circumplectens proximam glandulam à sinistra parte appositam. Caeterum quo modo radicae lymphaticae è glandulis, lacteae è mesenterio intestinisque veniant, id alia icone exhibere, quae ad hanc aptata sit, in animinum induxeram.

Tubulum in radiculam incisam inserueram, circumque eum, qua parte insertus erat, filo eam *constrinxeram*: deinde alteri tubuli parti *lac ore* infuderam, leviterque impuleram, temperans sic, ut implerem, nec tamen vitialem. Radiculas reliquas, in quas una illa eademque opera nihil penetraverat, singulas eodem modo impleveram. Qua quidem ratione tum ante tum post ad demonstrandum spectantibus auditoribus usus sum; quippe quod imitatione naturae laudabilis *inprimis visa est*. Quum nimis implevi distendique, facile vitii aliquid attuli. Lac ubi per unam aut alteram radiculam sic immisi,

immisi, nonnunquam penetravit etiam in reliquas, & in lymphatica chyliifero inserta; maxime quum illud eo tempore juxta venam subclaviam comprimebam, aliove modo, ne in venam lac ex chyliifero celeriter influeret, impediēbam. Ac sic multa lymphatica frequenter apparuerunt: inter alia, quae longe ex latere sub pleura veniebant.

Vena azyga *m*, postquam ad dextram partem corporis vertebrae dorsi nonae pervenerat, inde secundum spinam descendens oblique procedebat in priora, sic ut circa corpus quintae & quartae mediam priorem partem fere attingeret: inde se rursus paulatim recurvabat in posteriora, fere ad finem usque. Ramos emittebat intercostales dextros. Primus major *n*, emittebat intercostales venas superiores quatuor, *o. p. q. r*: sequentes singulae, *s. t. u. v. w. x. y*: in aliis etiam quarta *r* ab ipso trunco oriebatur. Superiores ab ortu suo primum adscendebant, sed quo quaeque inferior, eo minus: inferiores descendebant. Itaque superiores cum trunco azygae angulum à superiore parte efficiebant quem vocant acutum; inferiores obtusum. Circa quartam dorsi vertebrae à sinistra parte ramum emittebat magnum *z*, à quo venae

F

inter-

intercostales finistral inferiores oriebantur.

Arteriae intercostales dextrae omnes ab aorta oriebantur. Prima α in duos ramos exhibat β . γ , ad spatium intercostale primum & secundum pertinentes. Reliquae singulae, δ . ϵ . ζ . η . θ . i . k . λ . μ . Ab aorta, ubi oriebantur ab ea, abscissae. Truncus communis α primae & secundae oriebatur ibi ubi se aorta primum ad spinam applicaverat, juxta inferiorem partem corporis vertebrae dorsii octavae. Tertia δ non longe ab eo, juxta superiorem partem corporis septimae. Quarta ϵ aliquanto longius à tertia, circa medium corpus ejusdem septimae. Quinta ζ juxta ejusdem septimae inferiorem corporis partem. Sexta η aliquanto longius à quinta, infra superiorem partem corporis sextae. Septima θ multo longius à sexta, juxta ligamentum, quod inter sextae & quintae corpus interest. Sequentium quo quaeque inferior, eo magis distabat à proxima superiore, orientes juxta ligamenta corporibus vertebrarum interjecta: octava i juxta illud, quod inter corpus quintae & quartae: nona k juxta illud, quod inter corpus quartae & tertiae: decima λ juxta illud, quod inter corpus tertiae & secundae: undecima μ juxta illud, quod inter corpus

pus secundae & primae. Omnes cum aorta angulum à superiore parte efficere acutum, eo quod ab ortu adscendebant primum: quo autem quaeque inferior, eo adscendere minus. Arteriae lumbales tres primae ν . ξ . π ibi quoque ab aorta abscissae, ubi oriebantur ab ea. Oriebaturque prima ν juxta inferiorem partem corporis dorsi vertebrae primae: secunda ξ juxta inferiorem partem corporis quintae lumborum: tertia π juxta eandem partem corporis quartae: omnesque ab ortu illo primum adscendebant.

Salzmannus arterias & venas intercostales ante vas chyli ferum incessisse tradit (a), arteriasque ante illud exhibet (b). Hallerus, modo ante, modo post vasa intercostalia processisse (c). Ego quidem in quibus inquisivi, inquisivi autem in multis, in iis, quae chyli ferum decussant vasa intercostalia, qua decussant, post illud fuere; nimirum, ut in icone, arteriae dextrae, venaeque azygae ramus aut unus, aut plures, qui intercostales sinistras inferiores emittunt.

Cum

(a) Encheires. nov. qua ductus thorac. una cum recept. chyl. in quovis subjecto hum. demonstrari potest. cap. III. §. 3. Et in vol. I. disputat. anat. ab Hallero coll. & editar.

(b) Ibid. fig. I. 5. 6. 7. 8.

(c) Observat. de ductu thorac. §. 6. Et in vol. I. disputat. anat. ab Hallero coll. & editar.

Cum arteriis & venis nervi intercostales $\varphi. \sigma. \tau. \upsilon.$
 $\Phi. \chi. \psi. \omega.$ A. B. C una incedebant, primum fere
 per media spatia intercostalia, aut propius costam
 cujusque superiorem. Incedebant secundum leva-
 tores costarum breviores & intercostales externos,
 post pleuram superinductam: deinde inter exter-
 nos & internos.

Musculi intercostales interni, quorum tantum-
 modo nonum & decimum ab interiore hac parte
 exhibui in tabulis musculorum (*d*), hic exstant
 omnes, I. &c. Inter eos exemplum longioris, qui
 à sexta costa oriens, praeterlabitur proximas duas,
 nonaeque se inferit, L. Exemplum quoque un-
 decimi pertenuis, similisque aponeurosi; de quo
 memini in *historia musculorum* (*e*). *Compositio*
 denique intercostalium internorum externorumque
 & costarum levatorum breviorum ex interiore par-
 te expressã.

Tres spinae partes, lumbi, dorsum, collum,
 separatim exhibitae in tabulis ossium (*f*), sic ta-
 men, ut componi recte possint: hic compositae;
 connexaeque vertebrae ligamentis, quae corpori-
 bus

(*d*) Tab. XVII. fig. 13.

(*f*) Tab. VIII. IX. & X.

(*e*) Lib. III. cap. 130.

bus earum interjecta; quod in sceleti tabula prima, quoniam thorax integer, cerni magnam partem nequit. Ac sic quoque costae in iisdem ossium tabulis exhibitae (*g*), ut componi cum vertebrae possint: hic compositae. Costae in tabulis ossium hoc positu ab exteriori parte expressae (*g*): hic ex interiore.

Caeterum icon haec est, cujus mentionem feci in academicis annotationibus superioribus (*b*): illa, quam auditoribus ostendere solitus sum. Quam Palsynus sibi me anno huius seculi xxiii. ostendisse tradit (*i*), haec eadem est: cui permiseram, ut radices chyli ferri ex ea exscriptas, suae anatomiae corporis humani insereret, anno deinde xxvi. editae (*k*). Bohlius, Regiomontanus professor clarissimus, anno xxxv. duas tantum me ostendisse, quod literis ad se Bartschius scripserit, & post fatum, frater; quum quo tempore ipse adfuerit, ternas voluerim (*l*): meis anno xxv. interfuisse, in catalogo auditorum invenio. Ex supradictis Palsyni apparet,

(*g*) Tab. XI.

(*b*) Lib. III. cap. 16.

(*i*) Anat. du corps hum. - I. part. 2. trait, chap. 10. p. 115.

(*k*) Tom. I. pl. 8. fig. 6.

(*l*) Viae lact. corp. human. §. 37. a. Et in vol. I. disput. anat. ab Hallero coll. & edit.

paret, duas me tertio jam & vigesimo ostendisse in icone, quas antea in corpore ostenderam auditoribus.

Declarare haec icon potest modum, quo arterias, venas, nervos describenda animo conceperim. Fundamentum ejus ossa sunt, & muscoli; eaque ex tabulis ossium & sceleti & musculorum sumta. Vertebrae lumborum II. III. IV. V, dorfi I. II. III. IV. V. VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII, colli Γ. Δ. Θ, ex tabula ossium VIII. IX. & X: compositae, connexaeque, prout spina tabulae sceleti primae ostendit. Costae 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. ex tabula ossium XI: cum spina docente sceleti tabula I. & II. compositae; in quibus quae non *inveniuntur*, adjuncta ex *costis ipsis*. In spinae & costarum syntaxem muscoli ex tabulis musculorum translati. Longi colli D. D ex tabula IV. t *in collo*, & ex tabulae XVI. figura VI. Scalenus prior E ex tabula III. π *in collo*, & tabulae XVI. figura XI. Scalenus medius F ex tabula III. A *in collo*, & tabulae XVI. figura V. Levatores costarum breviores G. &c. ex tabula VIII. x *seqq. in dorso*, & tabulae XVII. figura XIV. Intercostales externi H. &c. ex tabula VIII. H. *seqq. in dorso*. Intercostales in-

interni *I. M.* &c. ex tabula VIII. *T.* seqq. *in dorso*, & tabulae XVII. figura XIII. Multifidus spinæ *N.* &c. ex tabula VIII. 14. &c. *secundum spinam*, & tabulae XV. figura prima. Diaphragma *OP* ex tabula IV. *M N O P Q* *in trunco*, & tabulae XIV. figura V. *a b c d e f g.* Nonnulla quæ ad levatores & intercostales pertinent, petita ex ipso corpore, ut necesse fuit. Atque ex his composito fundamento certo vas chyli ferum, venas, arterias, nervos inscripsi, ut in corpore staturæ similis collocata inveneram. Cujusmodi rationem quamdiu anatomici sibi non præscribent, usque fluctuabunt earum rerum studiosi.

Ad iconem II.

Hanc Cantio concessi anno hujus seculi *xxi.* quo edidit (*m*): ex eoque Palfynus (*n*). Chyli ferum inflatum & exsiccatum à posteriore parte exhibet *a*, ex corpore robusto alio.

Bis fissum in ramos duos *b. c.*, mox rursus confluentes; id quod alio alioque modo reperi in aliis.

Circa

(*m*) Dissert. inaug. de receptac. & ductu chyli. Lugd. bat. 1721. Et impet. prim. ana-

tom. tab. VI. fig. 2. & 3.
(*n*) Anatom. du corps hum. I. part. 2. trait. chap. 10. pl. 8.

Circa dorſi vertebram ſummam emittebat ramum *d*, qui ſe inter venam vertebralem jugularemque externam fleſtebat, & ſubclaviae cum trunco inferebat.

Truncus ſe alio ad poſtremum modo curvabat, quam qui icone prima exhibitus.

Oſtendit icon, quomodo chyliſerum inferatur mox infra valvulas *g*, ſubclaviam *e* à jugulari interna *f* diſterminantes. Jugularis interna *f* continuo ductu ſubclavia *e* fit, vel potius una eſt eademque vena, cujus parti alteri jugularis, alteri ſubclaviae nomen impoſitum eſt: à latere axillaris *b* inferitur: ſupra autem, quam ubi inferitur, gemina intus valvula *g*; ſupra quam quae venae pars eſt, jugularem internam; quae infra, eam ſubclaviam appellamus. Poſſunt quoque termini ibi conſtitui, ubi axillaris *b* inferitur, ut quod ſupra eam eſt, jugularis vocetur; quod infra, ſubclavia. Chyliſerum *a* inferitur infra valvulas *g*, ſupra locum ubi axillaris *b* inferitur. Conferri poteſt icon prima, ubi ſubclavia *g* mox infra valvulas reſciſſa.

Ad iconem III.

Chyliſerum hoc *a b* ſumſi ex corpore humano ſtatu-

staturae brevioris: inflatum est, & exsiccatum. Arcus, quo ad subclaviam pertinet *b*, minor. Obtulit se alias etiam hoc minor.

Frequenter inveni vas lymphaticum *c* è glandula *d* ad chyliiferum supra in collo apposita veniens, chyliiferoque insertum. Ex glandula oriebatur aliquot ramis *d*.

Ad iconem IV.

Exhibet chyliiferi radices duas *a. b* inflatas & exsiccatas, quarum dextra major, & à principio capacior, receptaculum magis refert. Inventae in corpore staturae brevioris.

CAPUT X.

De hymene.

Notum est, magnam de hymene esse dissensionem, inveniri negantibus aliis, aliis affirmantibus, & his quoque multum de eo discrepantibus inter se. Luculentiores recentiorum observationes,

Morgagni praesertim (*a*), Heisteri (*b*), Winslowi (*c*), Huberi (*d*). Addam quae animadverti, iconibusque expressam exhibebo incorruptam partium integritatem.

Et primum quod in nuper natis animadverti, quod in maturo embryone, integris secundis concluso, muliere paulo ante partum mortua; in quo suspicio nulla, vitiatum aliquid adhibita vi externa fuisse. Rima virginalis, nymphisque cum scaphula plane diductis, hymen intima in parte conspiciebatur ad vaginae introitum (*e*): membrana fere circularis, lata, media perforata, quadam uveae & pupillae similitudine, latior autem qua parte perinaeo propior, inde se ab utraque parte aliquantum angustans. Foramen rotundius (*f*), nisi quod qua parte perinaeum spectabat, in angulum se contrahebat, ob crassiorem quandam hymenis partem, ab angulo illo ad scaphulam pertinentem, instar freni (*g*); quam tamen non inveni in aliis. Ubi autem rimam cum nymphis & scaphula non nisi modice

(*a*) Adversar. anat. I. 29. & IV. animadv. 23.

(*b*) Comp. anat. not. 30*.

(*c*) Exposit. anat. trait. du bas-ventre, §. 653.

(*d*) De vagina uteri & hymene, §. 9. 28. seqq.

(*e*) Tab. IV. fig. 1. pp.

(*f*) Ibid. q.

(*g*) Ibid. r.

modice diduxi, hymenis forma ovata (*b*), rima in eo recta (*i*), loco foraminis rotundioris: hymen angustior, non extentus, laxus, aliquantum rugosus. Ubi tam parum diduxi, ut modo cernere hymenem possem, hymen laxior, contingentibus se lateribus, rima ejus clausa, & laxitate contingentium se marginum ne quidem apprensus; hymen colliculum referens rectum, ex lateribus surgentem, instar columnae, vel potius columellae. Hoc quidem in mortuo.

Attendi quoque in viventibus recteque valentibus, occasione curandorum vitiorum circa hos locos, quos alioqui pudor velat. Attendi in infantibus tum junioribus tum provecioribus, inque puellis nubilibus nonnullis, & in virginibus aetatis annorum circiter quinque & viginti, boni habitus, quae inviolatae haberi poterant, hymene quidem vitium non significante. In iis, rima nymphisque cum scaphula diductis permodice, columella illa apparuit rubra, laxa, veluti rugosa, rima ejus nulla. Quum diduxi magis, jam rima in ea: quum magis, osculum oblongum: quum maxime, rotundius, hymene

ex-

(*b*) Ibid. fig. 2. pp.

(*i*) Ibid. q.

explicatiore. Quum sensim remisi labia nymphasque cum scaphula, hymen concidere, osculum angustari in formam oblongam, claudi rimae in speciem, columella se ostendere rimâ nullâ, totum in integrum restitui. In laxioribus autem hymen se sustinebat minus, neque ita eminebat, sed latus concidebat, eminulus tamen, rima non magis superstita. In provectoribus urinae iter versus paulatim angustior, & tanquam in cornua definens, lunulae similitudine, quum explicatus.

Hymenis integritatem non vitiatæ virginitatis signum non semper esse, inter alia exhibuit puella nubilis, cui viventi hymen magnus, amplus, firmus, & quum rima ejus admodum diducta erat, ore tanto hians, ut virum pati potuisse videretur, nec tamen corrumpi.

CAPUT XI.

De osse sacro.

Cum Falloppio (a), & Eustachio (b), aliisque sacrum in homine è quinque partibus, hoc est

(a) Observat. anat.

(b) Ossum exam.

est vertebri, frequentius constare tradentibus, meae observationes congruunt (c). Vesalius autem, homini ex ossibus sex constructum esse, aliquando è quinis (d). E sex partibus veris constantia habeo, plane similia iis, quae constant ex quinque, praeterquam numero partium, eoque & longitudine.

Sed Vesalii illud è sex constans, multum discrepat: & talia exempla habeo. In iis autem, quemadmodum notavit (d), primum os secundo articulis processuum quos vocant adscendentes descendentesque jungitur, ut in vertebri lumborum. Adde quod prima illa vertebra primae eorum, quae ex quinque constant, dissimilis sit (e). Nam neque corpus ejus à priori parte depressum est, sed ex transversò orbiculatum: neque cum reliquo sacro continuum per longitudinem ejus arcum efficit, sed magis est erectum, ut solet corpus lumborum imae: & in plerisque etiam cum subjecto secundae corpore omni ex parte non junctum. Quicquid praeterea à posteriore parte inter processus

(c) Tab. ossium VII. fig. 1. & 2.

(d) De human. corp. fabr. lib.

I. cap. 18.

(e) Tab. VII. fig. 4. a b b. Et

Vesal. de human. corp. fabr.

lib. I. cap. 18. fig. 1. & 2.

cessus descendentes interest, id à subjecta vertebra ita est disjunctum, ut in vertebrae lumborum. Verum processibus suis transversis, ut apud Vesaliū (*f*), conjunctae sunt inter se, & continuatae. Transversi autem illi transversis lumborum similes sunt, ab inferiori parte cum superiore laterum sacri conjuncti. Itaque hujusmodi species est, tanquam si ima lumborum vertebra suo corpore cum sacro levius in aliis, in aliis insignius connexa esset, transversis autem processibus planè conjuncta.

Cujus etiam plenior species obtulit se in alio, in quo, pulchro raroque exemplo, prima vertebra (*g*) à secunda suo corpore ex toto notabilique intervallo disjuncta est, opplentibus intervallum *ligamentis*, ut inter corpora vertebrarum verarum; totaque praeterea vertebra illa prima imae lumborum similis, separataque, nisi quod tantummodo processu suo transverso altero cum superiore parte lateris sacri conjuncta est, sic ut partem ejus efficiat (*b*). Obtulit se quoque in juniore, in quo eadem vertebra processu transverso altero cum sacro eodem modo conjuncta, *superstite*

(*f*) De human. corp. fab. lib. I.
cap. 18. Ex *ibid.* fig. 1. & 2.

(*g*) Tab. VII. fig. 5. a.
(*b*) *Ibid.* b.

persite media in parte cartilagine, ut intelligas naturae opus, quae conjunxerit, quum cartilago erant.

Putet aliquis, iis in exemplis imam lumborum sacro praeter solitum adjunctam fuisse. Aderant autem praeterea lumborum quinque, qui nimirum plenus numerus est: nisi volumus fuisse lumborum sex, imamque earum cum sacro conjunctam. Ambiguum fuerit, utrum vertebra illa, quam diximus sacri primam, sacri aliqua, an lumborum putanda sit: certe autem supernumeraria est. Nam absque ea non modo plenus, ut dictum est, vertebrarum lumborum numerus, sed sacrum etiam integrum est. In exemplis posterioribus, ab altera parte, qua supernumeraria libera est, os sacrum integrum est (*i*), ut in tabulis ossium exhibui (*k*), non modo è quinque, ut solet, constans vertebris, sed etiam forma à superiore parte simile: ab altera parte, ob supernumerariam processu suo transversò adjunctam, latus sacri, quo cum osse ilium committitur, longius est, & à superiore parte forma discrepat à consueta (*l*); id quod in exemplis prioribus ab utraque parte ostendit.

(*i*) Ibid. c d e f g. (*k*) Tab. VII. fig. 1. & 2. (*l*) Infra tab. VII. fig. 5. b.

stenditur (*m*). Ita autem supra numerum accedit, ut in prioribus exemplis (*m*), quia conjuncta processibus transversis, adjuncta sacro sit; in posterioribus adjuncta eidem similiter ab altero latere sit (*l*), ab altero, ubi libera, adjecta vertebrae lumborum.

Non praetermittendus est Albertus, qui reperit à se sacrum scribit è septem ossibus constans (*n*). Ex icone, quam addidit (*o*), intelligitur, sacro è sex vertebrae constanti coccygis primam adjunctam fuisse; ita autem, ut tantummodo corpore suo praeter naturam conjuncta esset in unum, non processibus transversis, sic ut partem veram sacri efficeret. Sic in annosis non raro prima coccygis cum sacro conjuncta, & cum prima secunda: reperique sacrum veluti in caudam exeuns, eo quod non solum prima coccygis sic cum sacro, sed praeterea etiam coccygis omnes conjunctae erant inter se, ut ex sacro coccygeque os esset unum. Cujusmodi autem illud fuerit, quod habere se Sylvius scripsit (*p*), constans ex ossibus tantummodo duobus, id non ex-

(*m*) Tab. VII. fig. 4. b. b.

(*o*) Ibid. pag. 113. μ .

(*n*) Histor. plerar. part. corpor. hum. pag. 112.

(*p*) In Galen. de ossib. cap.

plicavit, neque est operae precium conjectura investigare.

CAPUT XII.

De vitio, quod vocant labium leporinum.

Puer allatus ad me est nuper natus, cui labium superius sub utraque nare fissum erat: fissâ quoque nasi ala utraque juxta globulum, itemque gingiva superior secundum utramque labii fissuram. Praeterea totum deerat palatum, tum stabile, tum molle cum uva, sic ut capacitas os naresque essent una. In narium capacitate quae per os intropiciendo cerni poterant, secundum naturam erant. Interstitium narium, quia palatum, cui inniteretur, nullum, sublime pendens: infra autem, qua parte caeteroquin palato innititur, vestitum cute capacitatis narium, ab altero latere in alterum circumeunte imam oram. Puer paucis elapsis diebus mortuus est. Postea in nuper nata puella vitium vidi simile, nasi exceptis fissuris, quae nullae erant.

H

CAPUT

CAPUT XIII.

*De Ruyschii involucrio penis nervoso
externo.*

Is, quae de involucrio penis nervoso externo, quod Ruyschius invexerat, in superioribus annotationibus tradidi (a), addi velim Ruyschii locum, de quo monuit me frater meus idemque collega. Locus ille est in adversariis anatomicis primis, ubi de monstris agit (b); unde totidem verbis transferendus. *Frequentissime maxima cum diligentia perscrutanti sibi mirabilem membri masculi fabricam, contigisse semel sibi invenire duo diversa, satis fortia involucria, totum corpus penis humani ambiencia atque coercentia. Illud se ipsum descripsisse in thesauro anatomico tanquam consuetum naturae, sed quum de industria in plurimis perlustratis postea non ita invenerit, petere veritatis sincerum amorem, ut jam moneat plerumque unum modo tale integumentum, rarissime duplex, adesse. Pertinere hoc ad involucrium illud nervosum externum, satis, puto, manifestum*

(a) Lib. II. cap. 11. & lib. III. cap. 9. (b) VIII. 7.

nifestum est, quanquam illud non in thesauro anatomico, sed in epistola quintadecima descripsit. Emendavit igitur ipse; & in iisdem quidem adversariis, in quibus mentionem fecerat de emendandis erratis suis anatomicis, quae ipse forte in aliis suis olim scriptis commiserit (c). An vero vel semel vidit? Durum est, negare. Expendite, satissime ostenderim, inductum exsiccata cute fuisse, aut, ut levissime dicam, induci potuisse.

CAPUT XIV.

Ad librum tertium harum annotationum.

De libro primo relata erant, quae animadversiones continent, & querelas, quibus ut exsolverem eum, faciendum mihi putavi; eaque opportunitate alia quoque illius relationis contra morem meum attigi (a). Abstinerem à refricando ulcere, nisi superioribus querelis & animadversionibus adjectae fuissent novae (b). Deberi à me

(c) Pag. 1.

(a) Supra lib. III. cap. 16.

(b) Göttingische anzeigen von gelehrten sachen, 109. stück.

hoc mihi credidi, ut tacitas non praetermittam, praesertim quoniam significat etiam querela indignitatem. Quae causa quum commodissime adjungatur iis, ad quae pertinet, velim mihi ignoscas, lector, quod hos libros, quos tibi puros destinaveram, ea commaculaverim.

En haec querela est, latine reddita. „ Rem
„ numerosis illis, & ex parte muneribus jam diu
„ praepositis Albini discipulis molestam esse, quan-
„ do fructus laborum suorum priorum, quum
„ nihil quicquam magnus praeceptor suus notum
„ fecerit, describunt, atque hic deinde, postquam
„ publicaverunt, & quidem decem & viginti annis
„ post, suam descriptionem emittit, simulque affir-
„ mat, vidisse se rem diu ante, vel etiam, ut ple-
„ rumque fiat, suorum discipulorum, laborumque
„ eorum, mentionem nullam facit, eoque lectorem
„ credere finit, esse se unicum & primum inven-
„ torem. Ita actum esse cum Wachendorffio,
„ quod ad membranulam attineat, quae oculum
„ in embryone occludit: ita iterum cum Halle-
„ ro, quod ad refutationem hujus sententiae, o-
„ mnia in corpore è vasis constare; & quod ad
„ maximam partem descriptionis valvulae juxta
„ prin-

„ principium intestini crassi „ : & quae sequuntur effecta ex his, quibus succis pariter cum iis concident.

Ac primum quaeri potest, an, qui hanc querelam protulit, facultas ei à numerosis illis discipulis suo nomine querendi data sit? certe non sic erit. Unde autem proficiscatur, exempla, quibus fundata est, loquuntur. De membrana quidem pupillam occludente, quae iterum affertur, verbum non addam, memor eorum, quae super hac re scripsi (c): neque, quum ea recognosco, opus esse video. Exempla autem duo reliqua, quae ad Hallerum pertinent, nova sunt. Expendamus ea, quandoquidem exprimitur. Res erit laboris neque magni, neque multi.

Primum est „ refutatio hujus sententiae, omnia „ in corpore è vasis constare „. Ad quam quod attinet, quae in scholis tradideram, tradebamque, paulo plenius & accuratius exponenda existimaveram. Collegi argumenta praecipua, quae adduci è laudatioribus, quaeque suppeditari poterant, caeque ponderavi quid valeant, intersertis observa-

(c) Supra lib. III. cap. 16. ad caput 8.

tionibus. Exposui quid anatome docuerit, quid experimenta, quid observationes, quid argumentatio alia atque alia. Inter argumentationes illa, quae ex impletione vasorum invenitur. De qua praeter alia hoc: à Ruyschio inventum non esse, corpus nil nisi vasa esse: decipi potuisse impletorum exsiccatione: partem impletam quum laxaret in aqua, & solveret, perdidisse id, quod non impletum; de quo monuerit eum Boerhavius: in iis, quae apud eum viderim, particulas non impletas multas inter vasa impleta post laxationem illam superfuisse: ne quidem fuisse in hac sententia, corpus totum è vasis esse: vasa invenisse in aliis partibus numerosissima, conferta; in aliis pauciora, in aliis perpauca, in nonnullis nulla: me quoque, postquam impleverim, ubique semper invenisse aliquid non impletum; in nonnullis quidem partibus parum, in plerisque multum, in aliis plurimum: quod praeter vasa sit, id in multis partibus naturae vasorum valde natura dissimile esse; ut os, cartilago, tendo, ligamentum, nervus, caro musculorum, aliaque musculoſa, medulla cerebri, alia: iis naturam propriam esse, cui vasa inhaereant, interferta, circumposita (d). Et

(d) Supra lib. III. cap. I.

Et de hac quidem parte Hallerus aliquid in commentariis ad Boerhaviæ prælectiones attulit, in volumine, quod anno XL. edidit (e). Ibi tradidit hoc: *post Ruyschii felicem industriam recentiores medici totum fere corpus humanum tubulosum fecerunt. Et licet Ruyschius ipse in amnio humana (in brutorum enim amnio vasa reperit) & in arachnoidea cerebri, vasa nunquam potuerit detegere, advers. anat. III. n. VIII. facile tamen excusabant argumentum negativum vel ab exilitate vasorum, vel à difficultate aliqua in truncis vasorum, inveniendis. Verum præter eas membranas, in omni viscere & in omni particula corporis humani, post repleta vasa quam felicissime, sola elotione, secedit muci & furfuris specie longe major pars substantiæ, in qua ars implendi & microscopia nihil ostendunt vasculosi. In cartilaginibus, quod elasticum, idem & solidum est, & vasis perfoditur, non componitur. In ossibus, periosteum utrumque vasculosum est, & trunci vasorum per substantiam decurrunt, solida fibra ossea nihil habet vasculosi. Musculo eloto sua fibrosa materies superest, quam ambiunt vasa per cellulas distributa, sed exotica fibræ & nonnisi vicina. Laminulae tunicae cellulosae nunquam vasa habuerunt.*

Membra-

(e) Ad §. 214. c.

Membranae depinguntur potius vasis quam constant, & inter areolas retia excolora adfatim retinent. Nempe, neque potest ars detegere minima vasa, neque videtur ultima solida & elementaris substantia partium cava esse. Habetis notam totam.

An vero, quod continet, novum hoc illo tempore, & inauditum? Certe Boerhavius in epistola minime obscura, neque ignota Hallero, scripserat, Ruyschium *hepar paratum arte repletoria, in aqua bene macerare, diuque; unde membranulae & vincula, quae vel adeo solida, vel parva ita vasa habent, ut in partes horum cera non intraverit, dissolvat, resolvat, & in aqua conquassando sollicitè separet. Qua ratione ultimi capillares canales repleti dissolvantur à se mutuo, liberentur, tumque accurate exhibeant solos canales instar peniculi explicati: --- omne illud vasculosi minimi, quod non defendatur à cera ut balsamo, in aqua putrescendo deliquescere sensim, separari, abluì. ---- valere subtile hoc artificium mirifice ad explicanda, distinguenda, conspicienda, vascula exilia, jam repleta: ---- interea tamen erraturum illum maxime, qui, visis hisce, crederet, hepar naturale non habuisse nisi haecce vasa. Tuto autem asserturum, omne impletum sic à non impleto separari posse;*

se; nihil vero ultra (*f*). Eoque argumento usus ibi est in caussa Malpighii, explicans Ruyschii observationem; ea videlicet opera tenuem membranulam acinuli secedere à vasculis repletis, hæc deinde relinquere sola. Atque hunc locum adduxi (*g*). Nihil ad rem, quod corpus totum è vasis esse, alibi docuerit: hic enim non disputat de illis, quibus induci potuit ad hoc ponendum; sed quid Ruyschii impletio ostendat, illaque impleti ablutio, explicat. Quod etiam de glandulis explicans inductus est in praelectionibus ab ipso Hallero editis (*b*), & de corde (*i*).

Satis tamen hoc non fit. Cheseldenus ceram aut sebum coloratum saepe impulit in arterias omnes, indeque per venas in cor, implens ubique vasa, quae cerni absque conspicio non poterant; quum tamen impleta pars ulla tota non fuerit, aut mutata colore (*k*). Quanquam perpendendum foret, an satis subtiliter vir bene meritus impleverit. Ex iconibus certe impletorum vasorum, quas libro adjecit (*l*), non intelligas. Fortasse

(*f*) Epistol. de fabric. glandul.
pag. 36.

(*g*) Supra lib. III. cap. I.

(*b*) Ad §. 242. *Falso*].

(*i*) Ad §. 307. *Incautus*].

(*k*) Anatom. of the human body,
book III. chap. 8.

(*l*) Ibid. tab. XVI. XVII. XVIII.

tasse tamen propositum non fuit, subtilius quid exhibere. Utcunque fuerit, illam magnam subtilitatem implendo attigisse, quod indicio sit, non invenimus. Mittamus igitur hoc.

Addere autem exemplum possum, quod ex historia musculorum, & ea etiam Hallero non ignorata, transtuleram in annotationem: *arterias inter fibras musculorum procedere, omnemque musculum creberrimas pervadere, ramulisque innumerabilibus ad omnes fibras pertinere, per easque discurrere, postremoque, ubi jam plane evanescant, se in eas videri demittere (m): non, fibras ex iis constare (n).*

Addere quoque possum, ipsum Hallerum in dissertatione sua inaugurali anno XXVII. scripsisse, *vel subtilissimas injectiones vasa quidem inter musculares fibras decurrentia replere, fibras ipsas semper relinquere intactas, uti in tot praeparatis Ruyschii & Albini toties viderit (o).* Et hercule, pace ejus dixerim, nonne tunc non minus in caeteris partibus vidit, sicuti viderunt alii non pauci, quae de vasis earum in nota, quam expendimus, postea retulit?

(m) Histor. muscul. lib. I. cap. I.

(n) Supra lib. III. cap. I.

(o) Dissertat. inaug. sistens experim. & dubia circa duct.

salival. Coschwiz. §. 16.
Lugd. bat. 1727. Et in vol.
I. disputat. anat. ab Halle-
ro collect. & edit.

retulit? Quae nominatim de vasis viscerum, cartilaginum, ossium, membranarum; ea nonne tunc vidit in visceribus, cartilaginibus, ossibus, membranis, quorum vasa non perfunctorie impleta erant? Repetat, quaeso, veteris memoriae recodationem; & non negabit.

Verum requiratur aliquid plenius. Relegantur itaque quae exstant apud Kavium in libro de perspiratione dicta Hippocrati. Adscribam, ut in promptu sint: date veniam longitudini necessariae. Impleat, qua valet ἐγχεσθῆναι summa, felicissime artificiosissimus anatomicus, vel ad ultimum, vasa, an ille minima in lucem producit? quantum abest! manet enim semper, quod non impletur; & licet hoc nobis parum videatur, respectu minimorum, moles est (p). Errant ergo illi, qui ausi fuere ex contemplatione artium pulcherrimae, quae scilicet est impletio vasorum, affirmare, nostrum totum, quatenus solidum est, constare corpus vasis. Quod hac usque demonstravit nemo. Summa enim & felicissima injectio relinquit semper aliquid, quod non impletur (uti dictum) (q). Video in omnibus, partes constare

(p) §. 993.

(q) §. 993.

I 2

flare ex vasis quidem, quod in ossibus, & cartilaginibus usque affirmant experimenta: sed & praeterea, ex quadam sibi cuique propria materia: an autem illa etiam vasculosa est, quis dicet (r)? Docent hoc omnes omnino corporis partes; alia enim est epatis, alia est cordis, alia aliorum viscerum substantia: nec illa materiei diversitas tantum à diversitate vasorum fit; quae in omnibus partibus alium tenere decursum docuit optimus Ruyschius: sed est in illis omnibus specialis quaedam fabrica, praeter illam, quae demonstratur vasculosa (s). Docet hoc verbi gratia cutis impletissima, relinquens semper quid (ut ipse castissimus Ruyschius affirmat) quod non impletur; sic & in fibris muscularibus patet idem; ubi vasa illas ambientia, non vero ipsae fibrae implentur (t): allegatque ibi locum, quem supra attuli, historiae musculorum. Hoc quidem post priora illa satis plenum. Neque, quod sciam, immodice tulit vir meritum dignitatis gradum adeptus, non nominato edidisse me, sciens, nec dissimulans, quae in scholis meis acceperat, suo se libro inseruisse, re insuper non ignota, & hoc ipso in loco haud ita obscura.

Editus

(r) §. 997.

(s) §. 998.

(t) §. 999.

Editus ille liber est anno xxxviii. hoc est, biennio ante Halleri notam. Et meminerat libri aliquoties in iisdem commentariis. Quin etiam in iisdem alibi (u), ubi idem illud argumentum attingit, praeter notam c §. ccxiv. de qua modo egimus, allegat praeterea *Kaauw. n. 100000xcvii. &c.* qui locus ille ipse est, in quo res, ut apparuit, tam aperte & diserte exposita fuerat; ut legisse cognoverim.

Post haec querela, postque querelam, nuper in elementis physiologiae, *se non monitum attulisse in commentariis ad praelectiones Boerhaavii t. II. p. ccliii.* (quae est nota illa c §. ccxiv.) editi anno *c1010ccxl.* (v). Quid plura? Narravi rem: ex qua intelligi potest, quam bene hoc exemplo querela, & quam iuste fundata sit, quantoque iustius denunciare, si libuisset, potuissem, notam illam, in qua nullius, per quem profecerit, fecit mentionem, continere quod videre apud Ruyschium potuerat, apud me viderat; quod à Boerhavio, quod indicatum à me in scriptis, & fuerat luculento *Kauii* testimonio cognitum.

Alte-

(u) Ad §. 439. a.

(v) Tom. I. lib. 1. sect. 3. pag. 24.

Alterum exemplum est „ maxima pars de-
 „ scriptionis valvulae juxta principium intestini
 „ crassi „ Ea pars quae fit, intelligas, ni fallor,
 ex eo, quod paulo ante eodem in loco indicatum:
 „ tradere me easdem fere observationes de muta-
 „ tione hujus valvulae per purgationem, quae
 „ Gottingae anno C1710CCXLV. in programme
 „ prolatae sint „. Quo anno proditum quod fit,
 non invenio: error fortasse operarum. In volu-
 mine autem primo disputationum anatomicarum
 ab Hallero collectarum & editarum, insertae ob-
 servationes ejus uberiores de valvula coli, an-
 no C1710CCXLII. disputationi inaugurali praemis-
 sae. In iis, *confirmandum videbatur, inquit, primum*
à me propositam esse sententiam, quam ab Albino didi-
ci, qua lites à Biancho motae componuntur. Valvulam
nempe coli naturaliter adesse, sed à sola cellulosa fa-
brica nasci, & destrui posse sollicita praeparatione, qua
intestinum à pinguedine, à vasis & mesenterio curio-
se separaturus anatomicus, hunc ipsum cellulosum tex-
tum delet (w). De quo antea in commentariis ad
praelectiones Boerhavii scripserat, tales praeparatio-
nes se olim vidisse apud Albinum (x). Nimirum,

(w) §. 1.

(x) Ad §. 109. 4.

accepiſſe ſe illud à me, qualecunque ſit, vir clarus & honoratus ipſe profeſſus erat. Notiſſimaeque ex omni fere tempore ſcholarum mearum fuit valvulae ſeparatione inteſtinorum facta mutatio, quam non teſte, obiterve, ſed palam quotannis omnibus data opera tradidi, *inque iisdem inteſtinis, in quibus Hallero olim, oſtendi, valvulis aut parum, aut magis deminutis, aut totis à me ſeparatione inteſtinorum deletis, coque tenui ſe oſtio rotundo in craſſum pandente.* Praeterque Halleri illud teſtimonium nuper etiam prodiit alterum, Haenii, Vindobonenſis profeſſoris clariffimi, diligentiffimi; qui anno me xxxii. tertioque, & quarto, & quinto audivit: *vidi Albinum, inquit ſua ſponte, de induſtria hanc valvulam ita praeparantem, ut praeciſe referret id, quod Bianchi voluiſſet, ſed ejus ſimul errorem indigitabat. Albinum imitatus, idem praeparatum auditoribus meis oſtendi, in quo videre, ſine adparente partium laeſione, ſed modo nimia mundatione, valvulam fere diſparuiſſe (y).* Iisdem in ſcholis Lieberkuhn, vir egregius, acceperat, quae ſua confirmata diligentia in diſſertatione inaugurali anno xxxix. retulit haec: *ſi extentis aëre inteſtinis,*

(y) Ration. medend. in noſocom. pract. part. alter. cap. 5. pag. 85.

stinis, discindatur & separetur mesenterium & mesocolon, quod ambit caecum & ilei finem, discindanturque vasa circum circa ileum, antequam intrent caecum & colon, rectius evadere caecum, assurgere ileum: &c, connexione ilei cum caeco perfici valvulam; si separentur, prorsus rectum fieri caecum, egredi introtracta labia, evanescere valvulam duplicatam (z).

Et attendamus, quaeso, paulo diligentius, quomodo,, easdem fere observationes tradiderim de,, mutatione valvulae per purgationem,, notemusque, quid fabricae à me exposita ratio differat, quid dissolvendi modus. An ego, *valvulam à sola cellulosa fabrica nasci* (α)? an, *in plicis, hoc est valvis, copiosam telam cellulosam ileon ad colon adligare* (β)? an, *fabricam nerveam & villosam intestini ilei, fibris musculosis nullis superstitibus, ad musculosas coli fibras connexam cellulositate in valvis esse* (γ)? Nihil horum: sed tunicis suis musculosis conjuncta in valvis intestina esse, sic ut communi cuidam intermediae utriusque nervosa, ostendente icone (δ), adhaereat. Et an sic *destruxi* valvulam,

(z) Dissert. inaug. de valvula coli, §. 29. 30. Lugd. bat. 1739. Et in vol. I. disputat. anatom. ab Hallero collect. & editar.

(α) Observat. uberior. §. 1.

(β) Ibid. §. 2.

(γ) Ibid. §. 8.

(δ) Supra lib. III. tab. 5. fig. 1. n. o. p.

lam, ut *intestinum à pinguedine, à vasis & mesenterio curiose separaturus, cellulofum textum, à quo solo valvula nascatur, deleverim* (ε)? Utique, quum primum animadverti, rescideram mesenterium, cui intestinorum angulus superior adhaeret; deinde cellulofam, quae ex mesenterio in angulum illum pertinet, cum pingui, quo distentam exhibui (ζ), cumque vasis incideram, removeramque; ac sic laxiorem intestinorum ab ea parte connexionem ante valvulam superiorem solveram: altero in angulo incideram tunicam communem, ab altero intestino super alterum ductam, stricteque adnexam (η). Quum deinde purgabam nimis diligenter, eoque fibras quoque musculofas in ipsis valvis facile incidebam, *dissolvi musculofarum in iis nexus coeperat*. An vero *delevi cellulofum textum, à quo solo valvula nascatur* (θ), *qui plicas conjungat* (ι), *qui nerveam ilei ad musculofas coli fibras connectat* (κ)? non: non potui, quod non erat. In valvis musculofas incidendo separavisse me scripsi, ac sic omnem nexum solviffe: nempe partitus sum communem
illam

(ε) Observat. uberior. §. 1. & 6.

(ζ) Supra lib. III. tab. 5. fig. 1. q.

(η) Ibid. fig. 1.

(θ) Observat. uberior. §. 1. & 6.

(ι) Ibid. §. 7.

(κ) Ibid. §. 8.

illam, sic ut utrique intestino partem ad finem usque reliquerim, musculosarum ductum, quem icon exhibet (λ), inde, ubi se conjungunt, dissecando continuans. Et quae attuli, ea ex adultis attuli (μ), iisque valentibus, atque adeo perfectioribus. Possẽm, quod junior aetas ostendit; possẽm, quomodo fibris suis implicatae *inter se musculosae* erant; possẽm alia referre: hic autem tantummodo de eo agitur, quod prodidi.

Quapropter quoniam à quo acceperit professus erat, & res alioquin erat notissima in scholis, atque etiam ab iis, quae protulerat, tradideram maxime diversa, nihil tam praeter opinionem meam accidere, quam ejusmodi querela potuit. Praeterire malui, *missumque facere, quam aliquid vituperare.* Opinari potui fore, ut silentio minus displicerem. Itaque neque contradixi aliis, quae à me profecta sint; non autem recte intellectis, certe plurimum distantibus ab iis, quae inveni, & tradidi. Satis habui, qualia sint annotare, ne gravior essem; quamvis fortasse è re fuerit, reclamare.

Sic, ubi de integumentis glandis penis egi (ν),

NON

(λ) Supra lib. III. tab. 5. fig. 1.

(ν) Supra lib. III. cap. 9.

(μ) Ibid. in explicat.

non contradixi huic, *sub involucro glandis*, quod simile *epidermidi* Ruyschius dixit in epistola anatomica quintadecima, *proprium reticulum esse, demonstravisse Albinum* (ξ); qui demonstraverat, involucrum illud cutem esse, superque illud, non sub eo, reticulum esse, sub superinducta cuticula vera.

Neque contradixi huic (θ), cui, inscio me, recte tamen, pro me Moellerus (π), *demonstravisse me sibi* (nempe sibi & condiscipulis) *retinam vere in duas lamellas dividi, & internam vitreo propiorem, quidem albam esse & medullarem, externam vero, quae propior choroidi, verum rete vasorum esse* (ρ); quum tamen illis iisdem in oculis, è quibus nuper descripsi in annotationibus, tunc, ut caeteris deinde omnibus, in iisque Moellero, demonstraverim contrarium; nempe exteriorem medullarem esse; neque quod non erat, demonstrare potuerim. Facile quidem aliquid minus recte in scholis exceperit.

Post

(ξ) Haller. comment. ad Boerh. praelect. §. 654. c.

(θ) Supra lib. III. cap. 14.

(π) Dissert. inaug. exhib. nonnull. observat. circa reti-

nam & nerv. optic. Halae, 1749. §. 19. Et in vol. VII. disput. an. ab Hallero coll. & edit. (4)
(ρ) Haller. comment. ad Boerh. praelect. §. 525. d.

Post autem, quantum ex discipulorum Petri Lobé, J. Henrici Moelleri aliorumque disputationibus videat, addidisse me historiae oculi, quod vasa retinae interiorum diversam à medullari laminam constituere, post Ruyschii conjecturam, firmiter docuerim (σ). Nihil quidem, quod sciam, Ruyschius de hoc, vasa interiorum laminam constituere. Et, postquam haeserat, postquam suspicatus erat, non, conijcere se, sed iteratis perscrutiniis reperisse scribit, arteriolarum extrema peculiarem repraesentare membranulam, ex iis constitutam, cui connectatur medullosa substantia (τ). Neque vasa retinae interiorum laminam constituere docui, sed una cum iis membraneum illud subtile, cui inhaerent; id quod Lobé retulit (ν), anteaque Appel (ϕ), Marck (χ), Paradys (ψ), auditores solertes. Atque haec quidem nunc querela,

(σ) Haller. icon. fascic. VII. arter. oculi histor. praef. & pag. 42.

(τ) Epist. anat. XIII. pag. 15.

(ν) Dissertat. inaug. de oculo human. Lugd. bat. 1742. §. 49. 50. Et in vol. VII. disputat. anat. ab Hallero collect. & edit.

(ϕ) Dissertat. inaug. de oculi

hum. fabr. Lugd. bat. 1741. §. 12.

(χ) Dissert. inaug. exhib. oculi fabric. ejusq. partium usum. Duisburg. 1738. §. 22.

(ψ) Dissertat. inaug. de oculi hum. fabr. Lugd. bat. 1731. §. 7.

la, omnemque à se suspensionem dimovendi necessitas quaedam expressit homini, qui longe ab ejusmodi controversiis & contentionibus abhorrens, suam semper studuit qualemcunque curam atque operam melius ponere.

Et praeterea aliud quoque indicatum: „ putare „ me, in relationibus Gottingensibus verba mea „ non satis ad litteram exacteque expressa esse. „ Ego vero non putaveram, sed animadverteram, adductisque locis significaveram, tradidisse me relatum esse, quae non tradideram: res spectaveram, non verba. Nihil tamen moratus essem, & sic facile, sicuti alia, praeteriissem ac reliquisssem, nisi de iis, quae scripserim, nec tamen scripsi, etiam essem in relatione reprehensus (a). Quanquam, ut verum fatear, vix ulla defensione hac in parte egebam praeter hanc, ut peterem ab iis, qui relationem legerint, & eos rogarem, ut conferant quae scripsi, & videant, an satis sibi ea factum sit. Id, ne longior ea in re sim, nunc rogo eos, ad quos Gottingenses indices hi teutonici, qui mihi

(a) Conf. supra lib. III. capi. 16. ad praefat. & ad caput

12. & ad caput 19. coll. cum relatione.

mihî haec scribendi causa fuerunt , pervenerint.

Aliud praeterea in iis. „ Accusationem de editis praelectionibus Boerhaavii locum plane non habere, siquidem Hallerus eas consentiente & approbante unico Boerhaavii haerede comite Thomsio apparaverit; proptereaque nequaquam obstet ei, quam Boerhavius obtinuit legem „. Repulsa accusatione legem attuleram, quod animus ea suum Boerhavius ostendit (a). Sed tamen non obstiterit edi posse, si scripto consenserint haeredes: haerodem unicum consensisse. Quoniam igitur afferre hoc placuit, silentio transire non debeo, de quo constat inter nostros, Boerhaviî progeniem unicam nupsisse Thomsio die xxvi. septembris anni xli; extareque testem, Oudendorpii, collegae nostri clarissimi, epithalamium in nuptiis illis. Praelectionum autem dimidia pars edita jam erat: volumen primum, etiam iterum, anno xl: eodem secundum: tertium anno xli. dedicatione data quarto martii anni illius. Sed suffecerit, progeniei unicae maritum postea consensisse; quemadmodum innuptis procreati nuptiis legi-

(a) Supra lib. III. cap. 16. ad caput 12.

legitimi conjuncto parentum redduntur connubio. De voluntate quidem nihil dubitare me scripseram (b). Et libenter gratulor illis, qui commodum ex editione adepti sunt, quique adipiscuntur.

Finem injucundae scriptionis facerem, nisi nova illa reprehensio posceret, ut addam aliquid, quod, quum relationem de libro primo expendi, data opera filii.

Primum ad hoc: *in ipso embryone cuticulam in dorso manus pedisque tenuem esse, in planta pedis & vola manus crassiorem eandem & opacioram, eam, quam confirmem, non ignotam, utilem tamen observationem esse (c)*. Adde: quod confirmem, non ignotum, id ostendisse me illo jam tempore in scholis, quo Hallerus versatus hic est, quo nimirum, qui una adfuit, vidit Sacrelaire. Ostendisse iis in focculis & chirothecis, è quibus hic descripsit in dissertatione inaugurali, edita anno XXVII; descripsisse testatus est. Prodiisse hic dissertationem illam paucis mensibus ante inauguralem Halleri. Eumque alibi, in commentariorum suorum volumine quarto.

(b) Supra lib. III. cap. 16. ad caput 12.

(c) Vide supra lib. III. cap. 16. ad caput 5.

to, anno XLIII. edito, ejus etiam meminisse (d), brevis illius quidem, neque verbosae; ut, nisi existimare, conjicere certe liceat, ex ea etiam testimonium de cuticulae illo cognovisse. Et in eorundem commentariorum volumine tertio, edito anno XLI, inserta observatione allegavisse Kauium (e), qui eam anno XXXVIII. denuo prodiderat, & confirmaverat.

Deinde, ad periglottidem: de qua quum relatum erat, scriptum hoc: *& ea etiam Hallerus emendaverat in primis lineis: addit aliqua Albinus, & minutias persequitur (f)*: quae lineae anno prodierunt XLVII. Addo: periglottidem utique Hallero hic degente ostendisse me, & exposuisse, id intellexisse ex commentariis meis primis, quibus usus sum in scholis. Hallerum anno XLIII. allegavisse (g), quod à Kauio de ea anno XXXVIII. commemoratum. Dissertationem Reverhorstii inseruisse volumini primo disputationum anatomicarum, quas collegit, & edidit. Scripsisse in praefatione voluminis illius, editi anno XLVI, maxime ob veteriorem papillarum, & involuorum linguae descriptionem

(d) Ad Boerh. prael. §. 482. a.

ad caput 16.

(e) Ibid. ad §. 423. p.

(g) Ad Boerh. prael. §. 485.

(f) Vide supra lib. III. cap. 16.

nem placituram sperare. Legisse igitur, priusquam
 lines ederet, dissertationem, editam anno xxxix,
 acceptamque rem in scholis meis testantem.

Et post haec scilicet: *confirmare me non ignotam
 observationem: &, & ea etiam Hallerum emendavisse
 in primis lineis; addere aliqua Albinam.* Quam-
 obrem *adscribenda relata sint oblivioni.* Utcun-
 que fuerit, certe quidem, fore, ut ab Hallero re-
 ferantur, non debebam praevidere. Neque pro-
 fecto quicquam maluissem, quam ut palam haec
 omnia proferendi necessitatem nullam imposuisset.

F I N I S.

L

FIGURA.

FIGURARUM EXPLICATIO.

TABULAE I.

Fig. I.

Infantis os temporis sinistrum ab exteriori parte oblique exhibitum, ut capite in alterum latus inclinato. Hic positus electus, quoniam res, quae exhibendae sunt, plenius ostendit.

a Os squamosum.

b Processus zygomaticus.

c Os petrosum.

d Hinc enascitur processus styliformis, hac aetate cartilagineus.

e Sinus, cui principium venae jugularis internae insidet.

ff Canalis, per quem arteria carotis interna decurrit.

g Annulus, qui cum osse squamoso conjunctus, eum eo efficit porum acusticum, post ab exteriori parte in longitudinem progrediente aetate incrementem.

h Membrana tympani, porum acusticum à tympano determinans.

i Mal-

i Mallei manubrium, qua parte ad membranam tympani ab altera ejus parte, qua nimirum tympanum respicit, adhaeret. Manubrium ultra centrum membranae tympani pertinet, eamque sic secat, ut pars prior posteriore angustior sit.

l Pars tubae Eustachianae. Confer *m* fig. 2.

n Pars semicanalis musculum tensorem tympani continentis.

o Exitus aquaeductus Fallopii.

Fig. 2.

Detracta membrana tympani, *b* figura 1.

a Tympanum.

b Malleus cum processu suo gracillimo *c*. Expressum, quomodo, quod Morgagnus jam annotavit, manubrium apicem extorsum & antorsum, hoc est simul versus auditorium meatum, simul versus anterius tympani latus reflectat (*a*).

d Incus.

e Stapes.

i Fenestra rotunda.

k k Semicanalis musculum tensorem tympani continens. Confer fig. 3. *i*.

(*a*) Epist. anatom. VI. 9.

Reli-

Reliqua eadem sunt, quae in figura prima, unde peti, si opus fuerit, possent: commodo autem lectoris hic etiam subjiciam. Eandemque rationem in explicatione figurarum sequentium servabo.

l Exitus aquaeductus Falloppii.

m Pars tubae Eustachianae.

n Os squamosum.

o Processus zygomaticus.

p Os petrosum.

q Hinc enascitur processus styloformis, hac aetate cartilagineus.

r Sinus, cui principium venae jugularis internae insidet.

ss Canalis, per quem arteria carotis interna decurrit.

t Annulus, qui cum osse squamoso conjunctus, cum eo efficit porum acusticum, post ab exteriori parte in longitudinem progrediente aetate incrementem.

Fig. 3.

Detractum os squamosum cum annulo. Exemptus malleus, incus, & stapes.

aaaa

a a a a Margo, cui os squamosum adjunctum fuerat, & annulus.

b c d e f Tympanum.

b Protuberans locus ab eminente intus vestibulo & cochleae principio effectus, eorumque index. Confer cum figura 5.

c Protuberans locus ab eminente intus cochleae effectus. Confer figuram 5.

d Protuberans locus ab eminente intus aquaeductu Fallopii effectus. Confer figuram 4.

e Protuberans locus ubi intus conceptaculum musculi stapedii. Confer figuram 4.

f Pars tympani pone os squamosum pertinens.

b Protuberans locus ab eminente intus canale semicirculari minimo effectus. Confer figuram 5.

i Semicanalis musculum tenforem tympani continens.

l Vestigia vasorum tympani.

m Fenestra ovalis, cui stapedis basis in figura 2. *e* insidet.

o Fenestra rotunda.

p Pars tubae Eustachianae.

q Exitus aquaeductus Fallopii.

r Cs. petrosum.

s Hinc enascitur processus styloformis, hac aetate cartilagineus.

t Sinus, cui principium venae jugularis internae insidet.

uu Canalis, per quem arteria carotis interna decurrit.

Fig. 4.

In fundo tympani per longitudinem dissectus aquaeductus Fallopii cum conceptaculo musculi stapedii.

a Aquaeductus Fallopii pars, quae per tympanum decurrit, exitque.

b Conceptaculum musculi stapedii.

c c c c Margo, cui os squamosum adjunctum fuerat, & annulus.

d e f Tympanum.

d Protuberans locus ab eminente intus vestibulo & cochleae principio effectus, eorumque index. Confer cum figura 5.

e Protuberans locus ab eminente intus cochleae effectus. Confer figuram 5.

f Pars tympani pone os squamosum pertinens.

h Protuberans locus ab eminente intus canale semicir-

micirculari minimo effectus. Confer figuram 5.

i Semicircularis musculum tensorem tympani continens.

l Vestigia vasorum tympani.

m Fenestra ovalis.

o Fenestra rotunda.

p Pars tubae Eustachianae.

q Os petrosum.

r Hinc enascitur processus styloformis, hac aetate cartilagineus.

s Sinus, cui principium venae jugularis internae infidet.

t t Canalis, per quem arteria carotis interna decurrit.

Fig. 5.

Os in fundo tympani labyrinthum in crustans detractum cum aquaeductu Falloppii & conceptaculo musculi stapedii, ut labyrinthus integer conspicitur.

a b c d e Labyrinthus.

a. b. c Tres canales semicirculares: *a* minor, *b* minimus, *c* major.

d Vestibulum.

e Coch-

e Cochlea.

b Fenestra ovalis, ad vestibulum pertinens. Confer figuram 3. *m*, dein figuram 2. ubi stapedis *e* basis infidet.

i Fenestra rotunda. Confer figuram 3. *o*.

kk Margo, cui os squamosum adjunctum fuerat.

l Tympani pars.

oo Pars semicanalis musculus tensores tympani continentis.

p Pars tubae Eustachianae.

q Os petrosum.

r Sinus, cui principium venae jugularis internae infidet.

ss Canalis, per quem arteria carotis interna decurrit.

Fig. 6.

Labyrinthus dissectus.

a. b. c Tres canales semicirculares dissecti per longitudinem, detracta parte: *a* minor, *b* minimus, *c* major.

d. e. b. i. l Trium canalium ostia quinque: *d. e* duo canalis minimi: *b* proprium minoris: *i* proprium majoris: *l* commune minori & majori, quod solum

solum integrum, reliquis cum canalibus suis dissectis.

m n o Vestibuli dissecti pars, quae opposita illi, in qua fenestra ovalis est, hic detractae toti. In ea sinus tres, *m. n. o.*

m Vestibuli sinus femiovalis. Rudi icone Cassebohmii expressit (*b*). Vide Morgagnum (*c*).

n Vestibuli sinus hemisphaericus juxta ostium cochleae, quo scala vestibuli incipit. Rudi cum Cassebohmii icone exhibuit (*d*). Vide Morgagnum (*c*).

o Vestibuli sinus fulciformis à Morgagno vocatus (*c*). Est veluti excursus foraminis, quod triangulare appellat (*e*). Id vero cerni & exhiberi hoc positu vestibuli nequivit. An quod Verneyus exhibet, 7. fig. 9. tab. X. (*f*)?

r Foramen, quod in sinu minore fundi canalis communis nervorum auditus incipiens *m* fig. 3. & *n* fig. 4. tab. II. hic in vestibulum penetrat, manifesto hac in aure puroque ostio patens in angulo, quem sinus hemisphaericus & femiovalis inter se à

supe-

(*b*) De aure hum. tab. IV. fig. 8. g.

(*e*) Epist. anat. XII. 5. 61.

(*c*) Epist. anat. XII. 5.

(*f*) De l'organe de l'ouïe.

(*d*) De aure hum. tab. IV. fig. 8. f.

superiore parte efficiunt. Est foramen, quod Verneyus in vestibulo exhibuit, 6. fig. 9. tab. X. (g). Morgagnus autem ibi *non orificium, sive aperturam, satis quidem proportione grandem, sed reticulatam substantiam invenit ex tenuissimis filamentis osseis, plurima & inermes oculos ferme effugientia foraminula inter se relinquentibus* (b).

s Cochleae pars integra. Confer e fig. 5.

t u u v Cum vestibulo *t* continuo ductu cochlea *uu*, cum fenestra rotunda *v*, dissecta per longitudinem, detracta parte exteriori tota.

w x Septum cochleae, constans ex lamina spirali *w*, & parte membranacea *x*. Septum à vestibulo oritur, juxta *u*: lamina quidem spiralis principio lato, pars membranacea *angusto*; id quod in icone expressum. Inde membranacea adnexa continue interiori primum margini fenestrae rotundae, continueque ab eo procedenti cochleae; quod in icone non cernitur, eo quod illa pars fenestrae rotundae cochleaeque, cui pars membranacea adnexa, detracta est: cognosci autem poterit ex tabulae secundae figura 5. *t u x*. Ab utraque parte septi cochleae scala est, altera vestibuli, ab illa parte cui *w x* adscri-

(g) De l'organe de l'ouie.

(b) Epist. anat. XII. 46.

scriptum, ex vestibulo juxta sinum hemisphaericum *n* oriens: altera tympani *y*, à septi parte altera procedens à fenestra rotunda *v*.

zz Margo, cui os squamosum adjunctum fuerat.

α Tympani pars.

γγ Pars semicanalis musculum tensorem tympani continentis.

δ Pars tubae Eustachianae.

ε Os petrosum.

ζ Sinus, cui principium venae jugularis internae insidet.

ηη Canalis, per quem arteria carotis interna decurrit.

Vide de his figuris caput II.

TABULAE II.

Fig. I.

Os temporis idem, quod figura prima tabulae primae exhibitum, hic ab interiore parte.

a Os squamosum.

b Processus zygomaticus.

c Os petrosum.

M 2

d Pars

d Pars eminens canalis semicircularis minoris.
Confer fig. 2. *a*.

e Pars eminens canalis semicircularis majoris.
Confer fig. 2. *b*.

f Canalis communis nervorum auditus, portio-
nis mollis & durae.

i Principium illius partis aquaeductus Falloppii,
quae per tympanum decurrit.

Fig. 2.

Derafum est os quod labyrinthum cum canali
communi nervorum auditus in figura prima in-
crustat.

a b c d e Labyrinthus.

a. b. c Tres canales semicirculares: *a* minor, *b*
major, *c* minimus.

d Vestibulum.

e Cochlea.

i Fenestrae rotundae capacitas. Vide fig. 4. *k*.

k l Canalis communis nervorum auditus. Parti-
net ad cochleam & vestibulum.

m Principium illius partis aquaeductus Falloppii,
quae per tympanum decurrit.

n Os petrosum.

Fig. 3.

Fig. 3.

Dissectus canalis communis nervorum auditus.

a Canalis communis nervorum auditus per longitudinem sectus, detracta parte magna. Confer *k l* fig. 2.

c e b i Fundus canalis communis nervorum auditus, qui in duos sinus intermedia eminentia *c* divisus est, alterum *e* minorem, alterum *b i* majorem.

b Sinus majoris fundi canalis communis nervorum auditus pars eminentior, ubi intus cochleae gyrus, qui causa est, quod emineat. Confer fig. 4.

i Sinus majoris fundi canalis communis nervorum auditus pars altius sinuata, quae basis est modioli cochleae. Confer fig. 4. *i*.

k Foramen in sinu minore *e* fundi canalis communis nervorum auditus; quo foramine aquaeductus Falloppii incipit: dissectum cum canali communi. Inde aquaeductus semicanalis est, supra in osse petroso patens, mox rursus integer *l*, porroque per tympanum procedens. Quoniam principium integrum directe hoc posito oppositum est parti per tympanum procedere incipienti, eo fit,

M. 3.

ur

ut pars intermedia, quae semicanalis est, in se veluti adducta tota, minus appareat, nisi ex positu alio cognita fuerit.

m Foraminulum ex sinu minore *e* fundi canalis communis nervorum auditus in vestibulum penetrans, *r* fig. 6. tab. I.

n Aliud foraminulum in sinu minore *e* juxta eminentiam *c*.

o Foraminula in sinu majore *b* fundi canalis communis nervorum auditus, ubi intus cochleae gyrys secundum vestibulum procedit. Confer fig. 4.

p Videtur esse Morgagni *singulare foramen*, quod *etsi*, cochleae *sinuositati oppositum*, posteriori parti *respondet sinus interioris*; *extra hunc tamen esse in ple-risque potius videtur*, & à foraminibus illis caeteris *satis disjunctum* (*i*).

q r s Tres canales semicirculares: *q* minor, *r* major, *s* minimus.

t Vestibulum.

u Cochlea.

v Fenestrae rotundae capacitas. Vide fig. 4.

w Os petrosum.

Fig. 4.

(*i*) Epist. anat. XII. 42.

Fig. 4.

Detraetus canalis communis nervorum auditus.

a b c d e Labyrinthus integer, nudus.

a. b. c Tres canales semicirculares: *a* minor, *b* major, *c* minimus.

d Vestibulum.

e Cochlea.

i Sinus majoris fundi canalis communis nervorum auditus pars altius sinuata, quae basis est modioli cochleae, *i* fig. 3.

k Fenestrae rotundae capacitas. Confer fig. 5. *u*.

u Foramen, quod ex sinu minore fundi canalis communis nervorum auditus in vestibulum penetrat. Confer *m* fig. 3. Est *v* fig. 6. tab. I.

o Principium illius partis aquaeductus Falloppii, quae per tympanum procedit.

p Os petrosum.

Fig. 5.

Labyrinthus dissectus.

a. b. c Tres canales semicirculares: *a* minor, *b* major, *c* minimus. Per longitudinem sectus minor *a*, & major *b*. *e* Ve-

e Vestibuli dissecti pars illa, quae tympanum respicit, detracta interiore tota.

i Stapedis basis fenestrae ovali insidens.

l Introitus cochleae scalae illius, quae à vestibulo incipiens, scala vestibuli appellatur.

m. n. o. r. s Quinque ostia trium canalium femicircularium, in vestibulum patentia: quorum quibus *m. n. o* inscriptae, ea cum canalibus suis secta; quibus *r. s*, integra. Et *m* quidem commune canalis minoris *a* & majoris *b*: *n* proprium canalis minoris *a*: *o* proprium canalis majoris *b*: *r* & *s* propria minimi *c*.

t Fenestrae rotundae introitus, qui integer.

u Fenestrae rotundae capacitas, cum eaque continue per longitudinem secta scala tympani, inter *v v*, detracta parte interiore tota.

w x Septum cochleae, quo in duas scalas divisa, praetereaque fenestra rotunda à vestibulo scalaque vestibuli separata. Constat ex lamina spirali *w*, & parte membranacea *x*. Pars membranacea adnexa est interiori margini fenestrae rotundae, continueque ab eo procedenti cochleae. Confer *w x* figurae sextae tabulae I. Ab hac parte septi illius scala tympani est, à capacitate fenestrae rotundae *u* incipiens,

piens, factaque ex septo illo detractaque cochleae parte. Scala vestibuli ab altera parte septi est, à vestibulo incipiens *l*: vide eam tab. I. fig. 6. *w x*.

In figura sexta tabulae primae ostensum est, quomodo septi cochleae tum ossea pars *w*, tum membrana *x*, à vestibuli margine oriatur, juxta *n*. In hac, quomodo inde membrana adnexa sit interiori margini fenestrae rotundae *t u*, porroque ab ea procedenti cochleae parti *v*, quae opposita est modiololo ejus. Ex quo intelligitur, quomodo septum illud principio suo fenestram rotundam *t u* à vestibulo *l*, scalaque ejus separet, ac porro continueque in duas scalas cochleam dividat. Ostenditque haec icon, quomodo fenestra rotunda capacitatem suam *n* ad solam scalam tympani *v-v* pertineat, divisaque per septum *w x* sit ab introitu scalae vestibuli *l*, qui in solam scalam vestibuli exit, ab altera parte septi *w x*. Potuissent quoque illo fere posito exhiberi, qui labyrinthi in figura sexta tabulae primae est. Quae quidem in tabulis solertium anatomicorum aut non expressa invenio, aut obscure maleque, aut non satis; quum tamen non parvi momenti sint ad cognoscendam aurem anteriorem. In Valsalvae tabulis eorum ne indicium

N. *De la structure de l'oreille de l'homme* qui-

quidem (*k*). In Vieuffensii prima & secunda figura tabulae quintae (*l*), quod exhibere voluit, aegre, & tanquam in nebula cernas: & quod in iis, & in tertia tabulae quartae cernas, sic non exhibitum, ut rem cognoscas. In novissimis Cassebohmii (*m*) nihil quod rem exprimat: in sola nona tabulae quartae potuisset, ut feci hac iconne, duo scalarum ostia cum scala tympani ostendere, si consultum duxisset operam adhibere addendae fenestrae rotundae. Folius (*n*) figura sexta ostendit alteram scalam à fenestra rotunda *c* *i* procedentem: alteram à vestibulo *g*: non exhibet autem septum integrum. Et praeterea illo labyrinthi positu scala altera secundum alterius latus non decurrit, sed scala vestibuli post scalam tympani, ut in mea, quinta tabulae secundae, respondente positu. Quin Folii icon hac parte tota erronea est: quam enim exhibet septi partem *b b*, eâ sic separari scalae deberent, ut quae ibi vestibulo *g* continuatur scala, ea continuatur fenestrae rotundae *c*: quae continuatur fenestrae rotundae *c*, ea continuatur vestibulo *g*, scalaque

(*k*) De aure humana.

(*m*) De aure humana.

(*l*) De la structure de l'oreille. (*n*) Nova auris internae delineat.

laque vestibuli post scalam tympani hoc positu locetur; ut ex iconē mea, quinta tabulae secundae, quae positu respondet, & ad veritatem descripta est, facta comparatione intelligetur. Sola Verneyi figura tertia tabulae decimae (o) laudabilis: cui fortasse etiam addi potest octava. Judicent autem, qui cum mea, sexta tabulae primae, cui positu sic satis respondent; aut qui cum aure ipsa solerter dissecta comparaverint; judicent igitur, an satis perspicue, an satis plene, & an satis etiam vere res exhibitae sint, de quibus hic agimus; quum tamen ob magnitudinem tantum auctam, non quidem magis perspicue & accuratius, sed facilius, & ut in oculos magis incurrerent, exprimi potuissent.

γ Cochleae pars integra.

z Sinus majoris fundi canalis communis nervorum auditus pars altius sinuata, quae basis est modioli cochleae, i fig. 3.

α Principium illius partis aquaeductus Falloppii, quae per tympanum procedit.

β Os petrosum.

Fig. 6.

(o) De l'organe de l'ouie.

N 2

Fig. 6.

Detraeto offe petroso toto, exhibita tympani pars quae exteriora spectat.

a Annulus.

b Membrana tympani fulco annuli inhaerens.

c Tympani pars à squamoso effecta.

d e Malleus. *e* Processus gracillimus fulco annuli insidens. Manubrium apicem extrorsum & antrosum, hoc est simul versus auditorium meatum, simul versus anterius tympani latus reflectit; quod Morgagnus annotavit (*p*).

f Incus.

h Stapes.

ii Hac parte os squamosum cum petroso conjunctum fuerat.

k Os squamosum.

l Processus zygomaticus.

Vide de his figuris caput II.

In iis res subtiliores à plerisque fere cernentur facilius conspiciendi adjumento, quo descriptae sunt.

TABULAE

TABULAE III.

Fig. 1.

a Vesica hominis adulti à posteriore parte, quae intestino recto adjacet.

b. b Ureteres

c. c Vasa deferentia, *d. d* ad postremum in parvae vesiculae feminalis speciem dilatata.

e. e Vesiculae feminales.

f Pars communis vasi deferenti & vesiculae feminali, ex conjunctione eorum nata. Confluunt in unum antequam prostatam subeant.

g Prostata.

h Urethra.

i. i Glandulae mucosae Cowperi.

k Bulbus urethrae, sive potius penis corporis cavernosi minoris.

Fig. 2.

Detracta prostata *g* fig. 1; ut, quae tegit, ostendantur.

d. d Vasa deferentia in parvae vesiculae feminalis speciem dilatata.

N 3

e. e Vesiculae

e. e Vesiculae feminales.

f Pars communis vasi deferenti & vesiculae feminali, ex conjunctione eorum nata. Confluunt in unum antequam prostatam subeant. Pars communis *f* amplior longiorque, exit in canaliculum *g*, emissarium ad urethram pertinens.

h Vas deferens & vesicula feminalis confluentia in unum, postquam prostatam subierunt. Ex quo pars illa communis *h* minor, exeuns in canaliculum *i*, emissarium ad urethram pertinens.

n Urethrae principium capacious.

Fig. 3.

Principio urethrae per longitudinem bifariam dissecto, pars dimidia posterior, ex interiore parte exhibitata.

A Urethrae principium capacious.

B Caput gallinaginis.

m. m Ostia emissariorum *g. i* fig. 2.

o Fissura in capite gallinaginis, sinusque in quem ducit, inflando distenta.

Vide de his figuris caput III.

TABULAE

TABULAE IV.

Fig. 1.

Genitale embryonis foemini maturi. Rima,
nymphae, scaphula, plane diductae.

a. a Labia diducta.

b Clitoris cum praeputio suo.

c Clitoridis capitulum.

d. d Nymphae diductae.

e. e Margines introitus scaphulae, quae diducta.

o Exitus itineris urinae.

p p Hymen diductus, eoque patens foramine
maximam partem rotundo *q*.

r Crassior quaedam hymenis pars, instar frenuli.

Fig. 2.

Idem, modice diductum.

a. a Labia.

b Clitoris cum praeputio suo.

c Clitoridis capitulum.

d. d Nymphae.

e. e Margines introitus scaphulae, quae modice
diducta.

o Exitus

o Exitus itineris urinae.

p p Hymen non extentus, rimula recta *q*, loco foraminis *q* fig. 1.

Vide de his figuris caput X.

T A B U L A E V.

Fig. 1.

Portio arteriae aortae hominis adulti, tunicis separatis.

a Tunica musculosa integra, nuda, detracta nervosa.

b c d e i m Tunicae, in quas musculosam divisi. Exteriores rariores, interiores densiores.

n Tunica nervosa, à musculosa detracta.

o Cellulosa, in quam nervosa ab exteriori parte laxando se exit.

p p Cellulosa cum nervosa musculosam completens.

q Tunica interna, ut exhiberi in umbra potuit. Vide caput VIII.

Fig. 2.

Tendo peronei longi hominis adulti, à carne separatus.

separatus, & in humore explicatus.

a Cellulosa è trunco tendinis nascens.

Vide caput VII.

Fig. 3.

a b Extensor brevis digiti manus medii: *a* venter, *b* tendo, adjungens se tendini extensoris communis *c*.

c Tendo extensoris communis digitorum manus.

Reliqua ut in historia musculorum, icone 4. & in tabula musculorum quinta.

Vide caput VI.

Fig. 4.

a b b c c Musculus subcruralis, in fasciculos tanquam plura capita divisus: *a* origo à femore infra longitudinem ejus mediam: *b. b* caudae duae, in quas exit, *c. c* tendinem, in quem vertuntur, innectentes membranae, quae articulum genu continet.

d d d Membrana articulum genu continens.

e. c Cartilagine femilunares genu.

O

f Pa-

f Patella.

g Ligamentum à patella ad tibiám pertinens.
Conferatur tabula musculorum secúnda.

Vide caput V.

Fig. 5.

a b Cephalopharyngeus quidam musculus: *a* principium tendineum: *b* carnea pars: *c* cum stylopharyngeo conjunctus definit.

d Stylopharyngeus, ut tabulae musculorum decimae figura II, ex qua caetera quoque huc translata sunt.

Vide caput IV.

TABULAE VI.

Hae icones ad illustrandam historiam osteogeniae additae sunt.

Fig. 1.

Pars superior ossis humeri infantis. Media per longitudinem dissecta est, & qua secta est parte, expressa.

a a

a a Truncus osseus, cujus pars exterior firmior, solidior, eoque tenuior, quo propior parti extremae. Intra eam contextus osseus rarus, pumiceus, eo subtilior, quo parti extremae propior.

b b Additamentum cartilagineum superius.

c. d Nuclei ossei duo: alter major *c* in capite, quo humerus cum scapula committitur: alter minor *d* in illa parte, quae continet tubera juxta caput eminentia.

e. e Nuclei ossei parvuli.

Vide icones ossium foetus humani, ad fig. 122.

Fig. 2.

Os humeri infantis provectoris. Medium per laterum longitudinem dissectum, & qua parte sectum, expressum.

a a b c c d d Truncus osseus: *a a* pars exterior, quae firmior, solidior, media crassissima, inde in utramque partem paulatim extenuans se: *b* capacitas in medio, medullam continens: *c* contextus fibratus, rarus: *d* contextus pumiceus, eo subtilior, quo propior parti extremae.

e e Additamentum cartilagineum superius. In

quo nucleus osseus *f* in capite, quo humerus cum scapula committitur: alterque *g* in illa parte, quae continet tubera juxta caput eminentia. Nuclei à superiore parte jam conjuncti in unum.

bb Additamentum cartilagineum inferius. In quo *i* nucleus osseus in capitulo, cum quo radius committitur.

Vide historiam ossis humeri in iconibus ossium foetus humani, ad figuram 122.

Fig. 3.

Pars superior ossis tibiae pueri, media per longitudinem laterum dissecta, & qua parte secta est, expressa.

a a b Pars trunci ossei: *a a* pars exterior, firmitior, solidior, eo tenuior, quo propior parti extremæ: *b* intra eam contextus osseus rarus, pumiceus, quo propior parti extremæ, hoc subtilior.

c c d e Additamentum superius, non nisi extrinsecus per ambitum suum cartilagineum *c c d*. Intus *e* osseum, rarum, pumiceum.

Vide icones ossium foetus humani, ad fig. 160. pag. 152.

TABU-

T A B U L A E VII.

Tres icones primae pertinent ad illustrandam historiam osteogeniae.

Fig. 1.

Os sacrum parvuli, magnitudine naturali, à parte priore. Totum cartilagineum est, praeter granulata ossa quatuor, quorum unum in corpore vertebrae cujusque quatuor superiorum. Cartilago est una continua: corpora autem vertebrarum distincta sunt.

Vide icones ossium foetus humani, ad tab. VII. pag. 57.

Fig. 2.

Os sacrum infantis magnitudine naturali, à superiore parte exhibitum, sic ut sola vertebra prima conspicua sit. Ea constat ex quinque partibus ossis: *a b* media, corporis partem maximam efficiens;

O 3

ciens;

ciens; cujus *a* pars superior, *b* prior; respondetque majori parti corporis vertebrarum verarum: *c d.* *c d* duo lateralia eademque posteriora, quae partem quoque corporis *d* efficiunt; respondentque partibus lateralibus vertebrarum verarum: *e. e* duo lateralia eademque priora.

Vide icones ossium foetus humani, ad tab. VII. fig. 52. pag. 57.

Fig. 3.

Os sacrum hominis, qui ad plenum incrementum staturae pervenerat, à latere exhibitum, magnitudine imminuta.

a Marginis epiphysis superior eademque major.

b Ejusdem epiphysis inferior eademque minor.

Vide icones ossium foetus humani, pag. 58.

Fig. 4.

Os sacrum hominis adulti constans è vertebra sex, à priori parte exhibitum, magnitudine imminuta. Vertebra prima supernumeraria, conjunctaque processu transverso utroque.

a b b Vertebra prima, eaque supernumeraria,
imae

imae lumborum similis, *a* corpore ex transverso orbiculato & erectiore, *b. b* processibus transversis ab inferiore parte cum lateribus sacri conjunctis in unum, ut partes sacri sint.

c. d. e. f. g Vertebrae quinque reliquae.

g Vertebra sexta cum quinta sic conjuncta, ut quinta cum quarta in *iis*, quae constant è quinque vertebis: eodem itaque modo partem sacri efficit.

Vide caput XI.

Fig. 5.

Os sacrum hominis adulti constans è vertebis sex, à priori parte exhibitum magnitudine immunita. Vertebra prima supernumeraria, & tantummodo conjuncta processu suo transverso altero.

a Vertebra supernumeraria, vertebrae lumborum similis, processu autem transverso altero *b* conjuncta cum sacro, partemque ejus efficiens.

c. d. e. f. g Vertebrae quinque reliquae, ut figura 4.

Vide caput XI.

F I N I S.

INDEX CAPITUM.

- I. *Quomodo cranium crescendo accommodet se iis, quae continet.*
- II. *De aure humana interiore.*
- III. *De vasis deferentibus, vesiculis seminalibus, emissariis quibus ad urethram pertinent, ostiis in capite gallinaginis.*
- IV. *De cephalopharyngeo quodam musculo.*
- V. *De musculo subcrurali.*
- VI. *De extensore brevi digitorum manus.*
- VII. *De tendinis ortu.*
- VIII. *De arteriae membranis, & vasis.*
- IX. *Ad tabulam vasis chyli ferri cum vena azyga, arteriis intercostalibus, aliisque vicinis partibus.*
- X. *De hymene.*
- XI. *De osse sacro.*
- XII. *De vitio, quod vocant labium leporinum.*
- XIII. *De Ruyschii involucre penis nervoso externo.*
- XIV. *Ad librum tertium harum annotationum.*
In explicatione tabulae sextae & septimae, ad osteogeniam pertinentia.

F I N I S.

INDEX RERUM.

- Annulus offis temporis. 82. 84. 100
 Aquaeductus Falloppii. 9. 83. 86. 92. 93. 95
 Arbor constricta vinculo, aut continue pressa, super-
 excrefcit. 5
 prehendit scamnum, incussa, affixa. 5. 7. 8
 Arteriae crassae meningis canalis in osse verticis. 8
 intercostales. 42. 43
 Arteriae membranae, & vasa. 30
 quomodo investigata. 37
 cellulosa tela interior. 36
 fibrae per longitudinem jacentes. 36
 glandulae. 36
 Arteriae, venae, nervi, quomodo exprimenda. 46
 Arteriarum crassae meningis vestigia in cranio. 3
 quomodo oriantur. 4
 Auris interioris partium situs, seriesque continuata. 14
 Boerhavii praelectiones. 78
 Bulbus urethrae. 101
 Canales semicirculares. 85. 86. 87. 88. 92. 94. 95. 96
 Canalis communis nervorum auditus. 92. 93
 fundus ejus. 93
 fundi sinus duo. 93. 95. 99
 foramina. 93. 94. 95
 Canalis offis verticis, arteriam crassae meningis con-
 tinens. 8
 Caput gallinaginis. 24
 Caruncula urethrae. 24. 25

P

Ca.

- Carunculæ urethrae foramina tria. 20. 22
 per foramina lateralia duo semen exire. 24
 per foramen medium an exeat semen. 22. 23
 finus. 25
- Chyliferum vas. 38. 43. 47. 48. 49
 ostendendi modus. 40
- Cochlea. 85. 86. 88. 90. 92. 93. 94. 95. 96. 99
 septum. 90. 96. 97
 lamina spiralis. 90. 96
 scalae. 90. 96. 97
 scala tympani. 91. 96. 97
 scala vestibuli. 90. 96. 97
 modioli basis. 93. 95. 99
- Corpus nostrum è vasis constare, implendi artem non ostendere. 61
- Costarum cum spina dorsi compositio. 45
- Cranium respondet iis, quae continet, encephalo, nervis, vasis. 12
 accommodat se sensim iis, quibus impletum est: & quomodo. 12. 13
 crescendo quomodo reddatur capacious. 10
 foramina quaedam cranii quomodo contractio: ra reddantur, deleantur. 11
 pars, quae encephalo & temporali interposita; unde tenuior & solidior. 10
- Cuticula in vola & planta embryonis crassior & opacior. 79
- Deferens vas quomodo se conjungat cum vesicula femi-
 nali. 16
 emissarium ejus commune cum vesicula femi-
 nali. 16 Defe.

- Deferens in vesiculæ feminalis speciem definit. 23
 Fenestra ovalis. 85. 87. 88
 rotunda. 83. 85. 87. 88. 90. 96. 97
 ejus capacitas. 92. 94. 95. 96
 Foramen, in quod exit sinus fulciformis vestibuli. 89
 singulare in canali communi nervorum audi-
 tus. 94
 sinus minoris fundi canalis communis nervo-
 rum auditus, in vestibulum penetrans. 89.
 94. 95
 Foramina carunculae urethrae. v. Caruncula.
 Foraminula in sinu majore fundi canalis communis ner-
 vorum auditus. 94
 Foraminulum in sinu minore fundi canalis communis
 nervorum auditus. 94
 Genitale puellulae. 103
 Glandulae mucosae Cowperi. 101
 Hymen. 49
 Incus. 83. 100
 Labium leporinum. 57
 Labyrinthus. 87. 88. 92. 95
 Lymphatica vasa chyliifero inserta. 40. 41. 49
 Malleus. 83. 100
 Musculi intercostales interni. 44
 aponeurosi similis. 44
 longior. 44
 Musculi stapediae conceptaculum. 85. 86
 tensoris tympani femicanalis osseus. 9. 83. 85.
 87. 88. 91

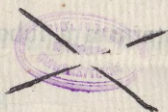
- Musculorum intercostalium & levatorum breviorum compositio. 44
- Musculus cephalopharyngeus. 26
 extensor brevis digitorum manus. 28
 subcruralis. 27
- Nervi, arteriae, venae, quomodo exprimenda. 46
 intercostales. 44
- Nervorum auditus canalis communis. v. Canalis.
- Os constrictum filo argenteo, superexcrevit. 5
- Os humeri infantis. 106
 nuclei ossei in additamentis cartilagineis. 107
 trunci contextus interior. 107
- Os humeri infantis provectoris. 107
 nuclei ossei in additamentis cartilagineis. 107. 108
 trunci contextus interior. 107
- Os sacrum. 52
 parvuli. 109
 partes, è quibus constat in infante. 109
 epiphyfes. 110
- Os tibiae pueri. 108
 additamentum superius intus osseum. 108
 trunci contextus interior. 108
- Penis glandis integumenta. 74
 involucrum Ruyfchii nervosum externum. 58
- Periglottis. 80
- Relatio de libro tertio harum annotationum. 59
- Retinae tunicae. 75. 76
- Semen per deferens ad vesiculam feminalem deferatur,
 nec ne. 18. 24.

- Semen emittitur tum ex vesicula feminali, tum ex de-
ferente. 19. 25
per tria foramina carunculae an exeat. 23
- Semicanales ossei perficiuntur, & quomodo. 9
- Sinus frontales quomodo augefcant. 10
- Sinuum crassae meningis vestigia in cranio, quomodo
oriantur. 6
- Spinae dorsi compositio. 44
- Stapes. 83. 96. 100
- Styliformis processus ossis temporis. 82. 84. 86. 87
- Sulci arterias crassae meningis in cranio continentes. 3. 4
- Tendinis ortus. 29
- Tympani membrana. 82. 83. 100
- Tympanum. 83. 85. 86. 88. 91. 100
- Urethrae caruncula. v. Caruncula.
principium. 25
- Valvula coli. 70
- Valvulae jugularem internam à subclavia disterminantes.
39. 48.
- Vena azyga. 41
- Venae, arteriae, nervi, quomodo exprimenda. 46
intercostales. 41. 43
- Vena jugularis interna ubi à subclavia disterminetur. 48
- Vesicula feminalis quomodo se conjungat cum vase de-
ferente. 16. 17. 18. 23
emissarium vesiculae cum deferente commune.
16. 22. 24
dextrum & sinistrum collum non efficiunt, in-
terstitio membraneco divisum. 20

118 ACADEM. ANNOTAT. LIB. IV. INDEX.

- Vesicularum feminalium emissaria non communicant. 20.
24.
non conjungunt se in unum commune. 21. 22
distincta tota sunt. 21. 24
- Vestibulum. 87. 89. 92. 94. 95. 96
sinus hemisphaericus. 89
sinus semiovalis. 89
sinus fulciformis. 89
- Vestigia arteriarum crassae meningis in cranio. 3. 4
sinuum crassae meningis quomodo oriuntur. 6
vaforum tympani. 85. 87
- Virginitatis signum. 52

F I N I S.

B I B L I O P E G O .

Tabulae omnes collocandae inter paginam 112. & 113.
sic ut prima contra paginam 112. ponatur.

Aan den BOEKBINDER.

Alle de platen moeten tuffen pag. 112. & 113. geplaatst
worden, foo dat Tab. I. tegenover pag. 112. kome.

Lib. III. cap. XI. pag. 56. lin. 8. 1. arbuscularum distinctarum

Apud J. & H. VERBEEK proffat :

B. S. ALBINI tabula vasis chyliferi cum vena azy-
ga , arteriis intercostalibus , aliisque
vicinis partibus. Lugd. Bat. 1757. folio
maximo.

Typis W. DE GROOT.

1
BIBLIOTHECA REGIA
Tabulae omnes collectae in hoc opere
de utriusque generis papaveribus

Ann den BOEKINDER

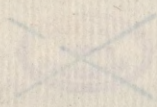
Alle de platen moeten worden
verden, zoo dat Tab. I tegenover pag. 112. komt.
Tab. III. cap. XI. pag. 80. l. 8. a. *strobilium hirsutum*

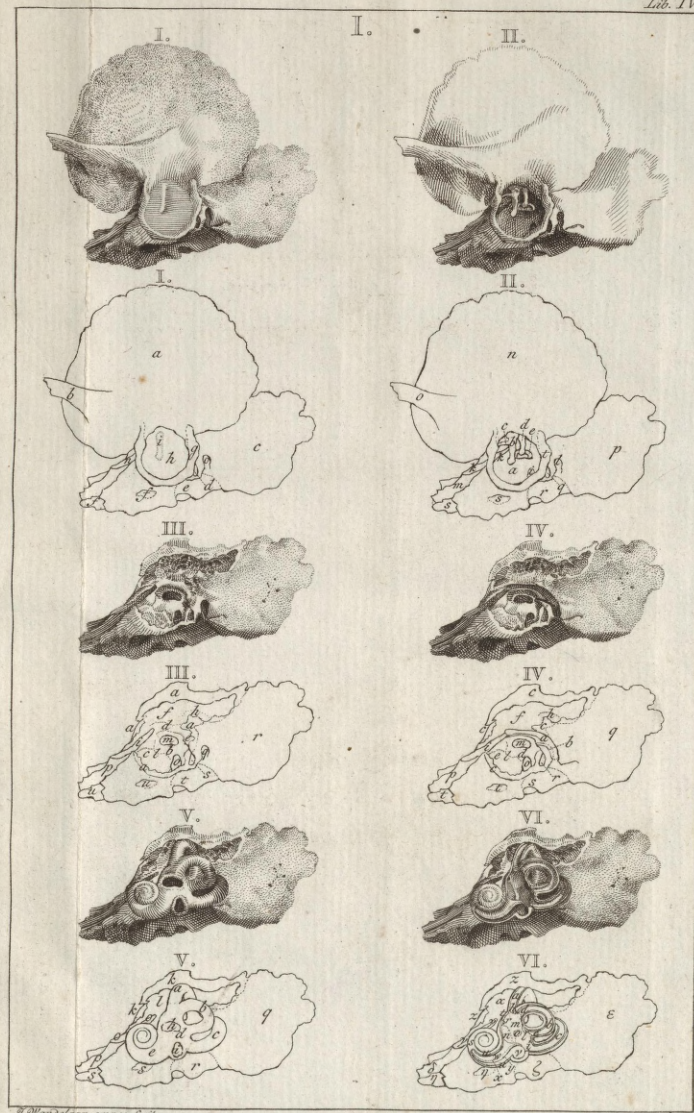
Apud J. G. H. VERBERK PROPR.

E. S. ALBINI tabulae vasa crystallina cum vasa aë-
re, aëreus intercostalis, albidus
vicinis partibus, Lugd. Bat. 1777. folio
maximo.

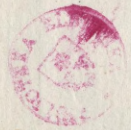
SLIN I F

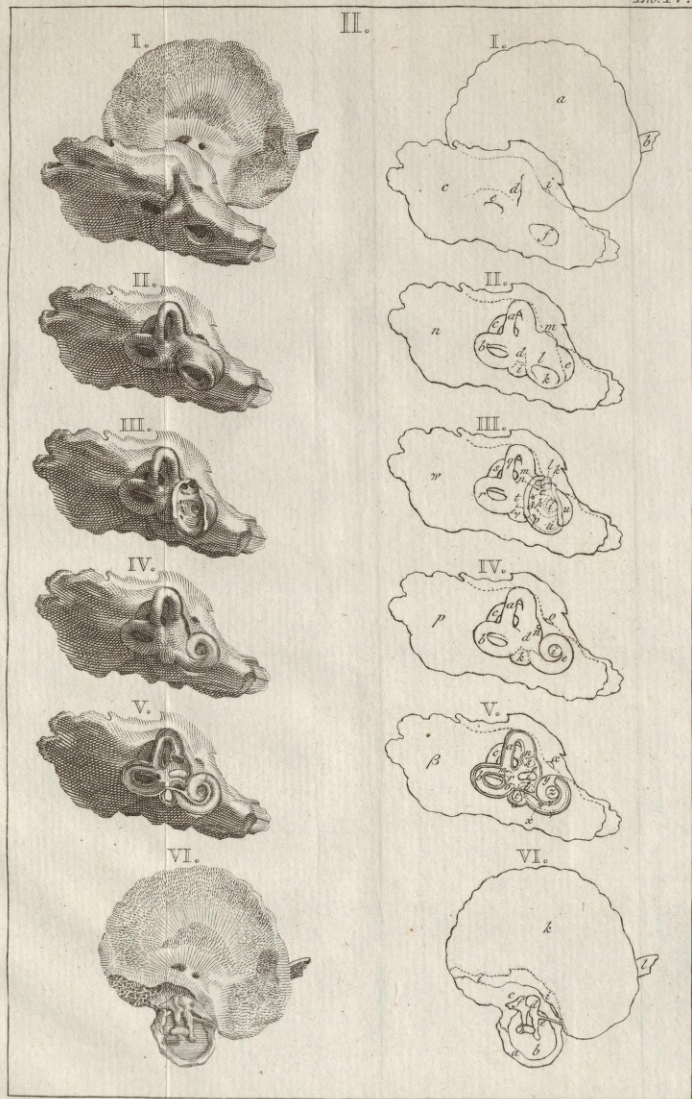
Typis W. de GROOT.

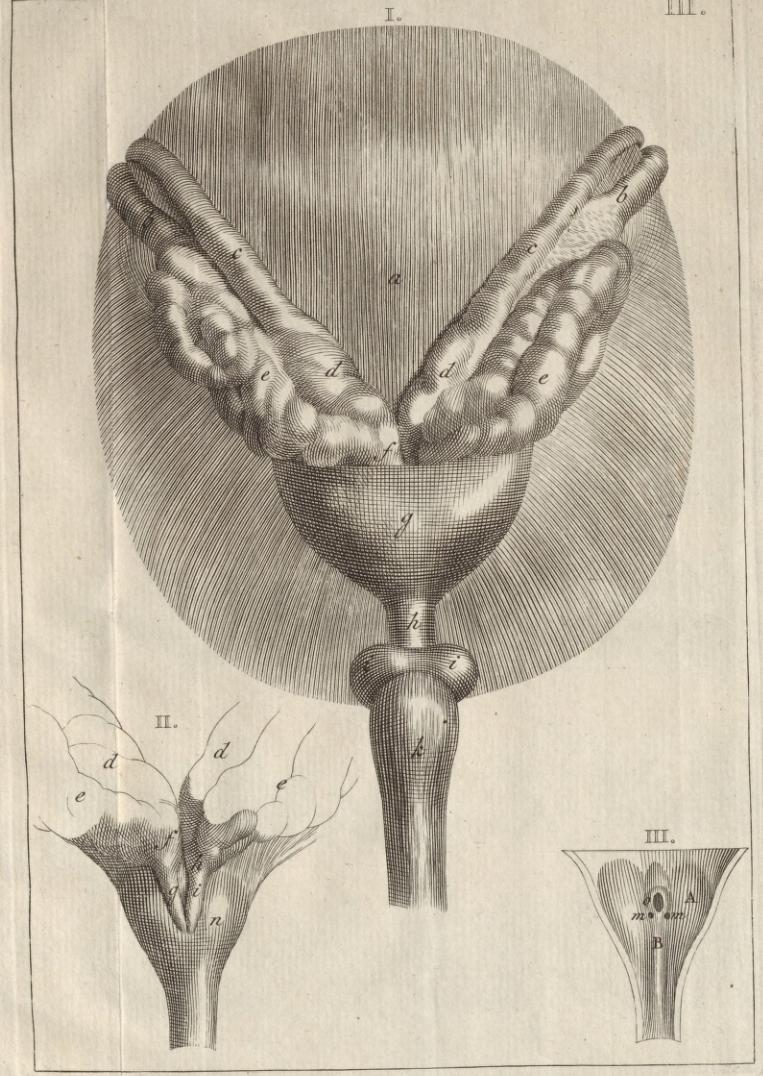

J. Wandelaar omnes fecit.

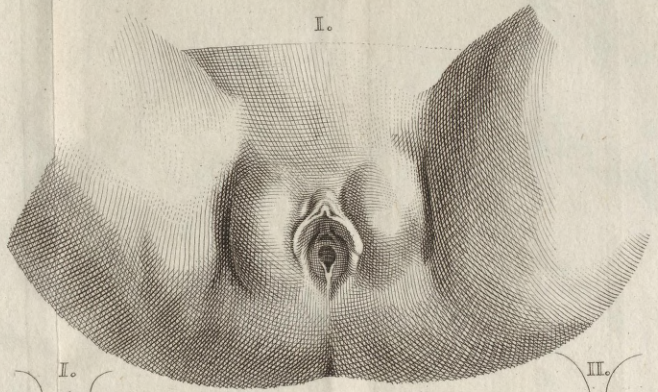

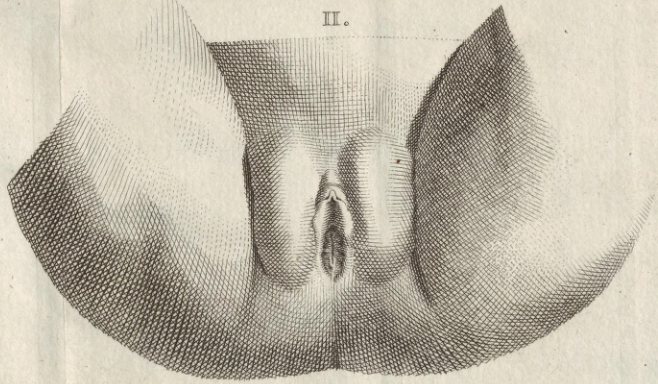

IV.

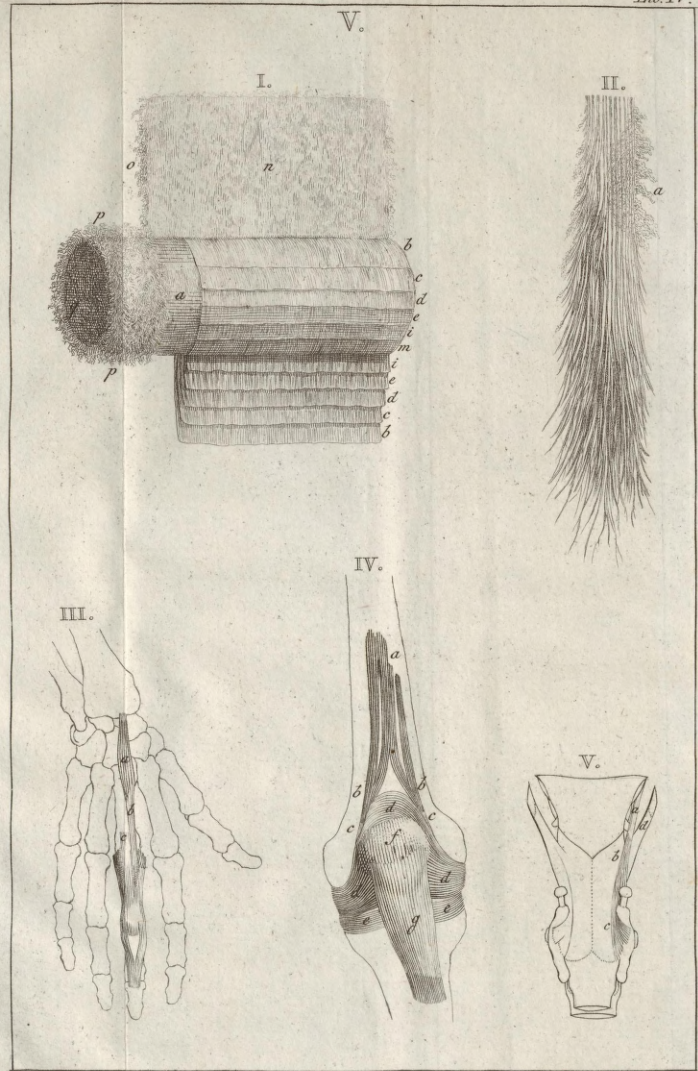
I.

II.

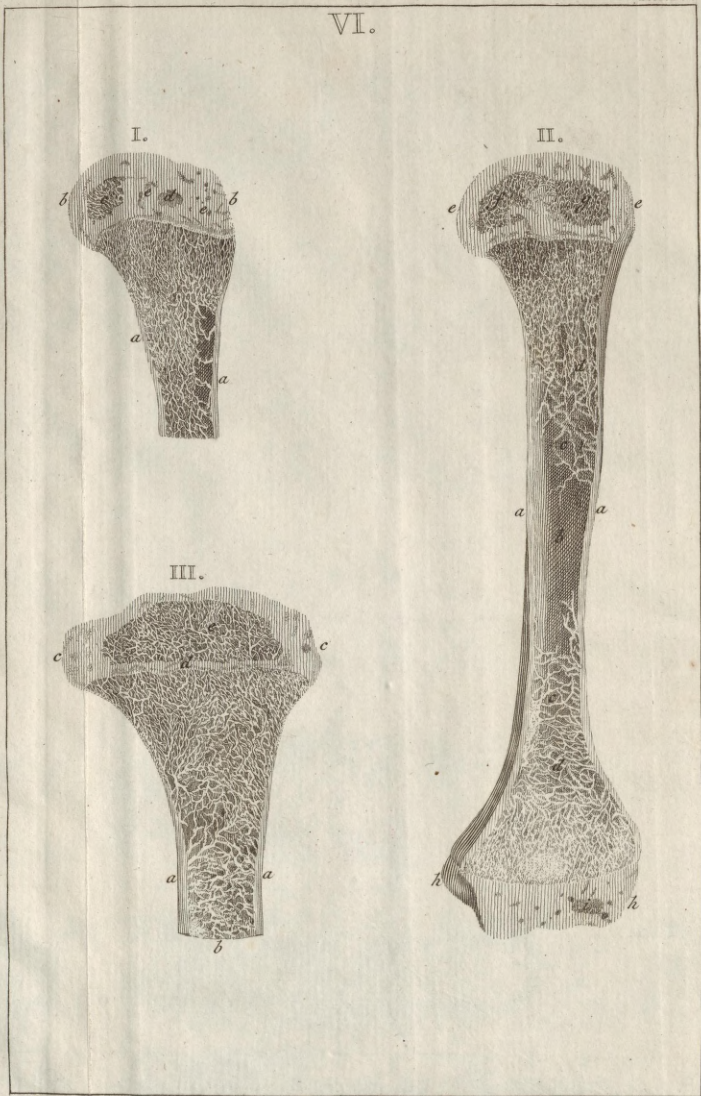

VI.

VII.

